

Az Idők JELEI

A KERESZTÉNY ADVENT KÖZÖSSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA

2008/1.

www.e-konyv.hu/kerak

A megújulás útján 2.

Mit jelent számomra az előkészületi év?

Megvalósulás küszöbén a „keresztény Európa” ■ 2

Gondolatok a Biblia évéről ■ 4

Levélváltás a darwini evolúcióról ■ 8–9

A Sola Scriptura Teológiai Főiskola missziójáról ■ 10

Alkoholrehabilitációs program Nágocson ■ 11

Evangelizáció kicsiny gyülekezetünkben ■ 13

Prevenációs előadások ■ 14

Az előkészület éve ■ 15

Salgótarjáni gyülekezetvásárlás ■ 23

„Nem személyválogató az Isten” ■ 24

Gondolatok az előkészületi évről a békési gyülekezetfelújítás kapcsán ■ 26

A győzelemről egyszerűen, életszerűen ■ 27

Az igazság gyakorlóinak lenni ■ 30

A lovasberényi otthon beszámolója ■ 32

Gyermekeknek: Nem vagy egyedül ■ 34

Ébredésre sürgető „idők jele”

MEGVALÓSULÁS KÜSZÖBÉN A „KERESZTÉNY EURÓPA”

Egyértelmű prófécia szól a Szentírásban arról, hogy a végidő végső szakaszában újból vallási uralom valósul meg Európában: az egységesült Európa ismét pápai irányítás alá kerül. Mintegy visszatér a középkor. „A tíz szarv pedig, amelyet láttál, tíz király, olyanok, akik még birodalmat nem kaptak, de hatalmat kapnak mint királyok egy óráig a fenevaddal. Ezeknek egy a szándékuk, erejüket és hatalmukat is a fenevadnak adják... Mert Isten adta azoknak szívébe, hogy az ő szándékát cselekedjék, egy szándékon legyenek, és adják az ő birodalmukat a fenevadnak, míg betelnek az Isten beszédei.” (Jel 17,12–13. 17)

A „tíz király” az egykori Római Birodalom területén létrejövő utódállamokat jelképezi – ez egyértelmű a Dániel könyvében és a Jelenések könyvében olvasható próféciaák szövegösszefüggései alapján. A prófécia külön kiemeli, hogy a tíz király nem a középkor eleji tíz király, akikről Dániel könyve 7. fejezetében olvashatunk, hanem azok az európai hatalmak, amelyek a pápasággal együtt, vele egyidejűleg Jézus megjelenése előtt jutnak jelentős hatalomhoz.

Az alább közölt friss (2008. februári) hírek arra ébresztenek rá bennünket, hogy hirtelen igen közel kerültkünk a prófécia megvalósulásához.

„Nicolas Sarkozy francia elnök kiállt »Európa keresztény gyökereinek« elismerése mellett. Saját politikai pártjának találkozóján Sarkozy kijelentette, hogy az Európai Unió vezetői hibáztak, amikor kizárták az EU alkotmányos szerződéséből a kereszténységre történő konkrét utalást. »Hibáztunk, amikor hátat fordítottunk a múltnak, és bizonyos értelemben saját gyökereinknek, melyek nyilvánvalóak mindenki számára« – mondta Sarkozy. II. János Pál és XVI. Benedek pápa érveit visszhangozva a francia vezető leszögezte, hogy a keresztény kultúrába fektetett alapok nélkül az Európai Unió nem áll szilárd alapon. »Ha elutasítjuk a múltat, nem vagyunk készek a jövőre« – jelentette ki Sarkozy. Ismeretes, hogy az EU keresztény identitásáról (azonosságáról), illetve ezzel kapcsolatban az alkotmányról szóló vitában **Franciaország számított eddig a legjelentősebb, leküzdhetetlen akadálnak az egyházi-vatikáni törekvések előtt.** Ez a bástya most ledőlt. (Lásd: <http://www.cwnews.com/news/viewstory.cfm?recnum=56318>)

EUROPE4CHRIST.NET

„Az »Európa Krisztusért!« kezdeményezést különböző felekezetű keresztények indították el... Német jog szerinti független szervezatként alapították 2005 júliusában. A lehető legtöbb mozgalommal való együttműködésre törekszik. »Európa, légy önmagad!« – idézhetnénk II. János Pál pápa felszólítását. Mégis azt látjuk, hogy számos keresztény passzívításba burkolózik. Az »Európa Krisztusért!« szeretné kiszabadítani a keresztényeket ebből az önként, illetve sokszor kényszerből vállalt szellemi karanténból. **Az lehet a mozgalom résztvevője, aki elfogadja az Európa Krisztusért Chartát, és vállalja, hogy naponta egy Miatyánk elimádkozásával fohászodik Európa jövőjéért.** Lehetőleg délben. A kezdeményezés jelmondata: Igen, én is egy keresztény értékeken alapuló Európáról álmodom, és ezért imádkozni is szeretnék!” (Lásd: <http://www.europe4christ.net/index.php?id=68&L=4>)

„Az Egyetemes Imahét alkalmából tartott **ökumenikus istentiszteleten hirdette meg Tőkés László európai parlamenti képviselő a »Keresztény Európát!« elnevezésű programját** a Budapest-józsefvárosi Jézus Szíve római katolikus templomban. Ennek elsőrendű célja az unió keresztény identitásának építése és erősítése. A Kultúrák Közötti Párbeszéd Európai Esztendejének keretében a képviselő hármas javaslatcsomagot nyújtott be Hans-Gert Pöttering EP-elnöknek, melyben indítványozta, hogy rendezzenek nemzetközi Biblia-kiállítást az Európai Parlamentben, a hazai »Biblia éve« kapcsán... Ezek mellett indítványozta, hogy szervezzenek konferenciát **»Kereszténység és Európa«** címen, a vallások közötti ökumenikus párbeszéd érdekében. Az EP-képviselő szorgalmazza XVI. Benedek pápa meghívását az Európai Parlamentbe. A kezdeményezést támogatja az Európai Néppárt Magyar Delegációja, Schmitt Pál elnökkel az élen. Keddi találkozásuk alkalmával Tőkés László Joseph Daub néppárti frakcióvezető támogatását is kérte a rendezvénysorozat létrejöttéhez.” (Lásd: <http://www.mno.hu/portal/539975>)

„Az erdélyi magyar egyházfők üdvözlik és teljes támogatásukról biztosítják Tőkés László püspök, európai parlamenti képviselő azon vállalását, hogy a »Keresztény Európát!« elnevezésű programja keretében a keresztény identitást és szellemiséget erősítse Európában, illetve a keresztény örökségünkől származó értékrendet érvényesítse az Európai Unióban és az Európai Parlamentben. Ugyanakkor tisztelettel felkéri valamennyi európai parlamenti képviselőt, hogy lehetőségeikhez mérten támogassák Tőkés László EP-képviselő vonatkozó célkitűzéseit. **Az erdélyi magyar egyházvezetők örömmel értesülnek arról, hogy Tőkés László EP-képviselő a Kultúrák Közötti Párbeszéd Európai Esztendejének keretében önálló javaslatcsomagot terjesztett az Európai Parlament elnöksége elé, és teljes támogatásukról biztosítják** (1) a nemzetközi Biblia-kiállítás megrendezését az Európai Parlamentben, (2) a »Kereszténység és Európa« című kettős konferencia – brüsszeli és erdélyi – megrendezését a vallások közötti valódi ökumenikus párbeszéd érdekében, illetve (3) **Őszentsége XVI. Benedek pápa meghívását az Európai Parlamentbe.**” (Aláírták a romániai katolikus, református, evangélikus, unitárius és baptista egyházak vezetői 2008. február 5-én; lásd: <http://erdely.ma/dokumentum.php?id=32663>)

Isten kegyelme tarthatja csak vissza még valameddig az igencsak fújni akaró szeleket (Jel 7,1–3). Imádkozunk közösségünk megújulásáért sokkal odaadóbban, mint eddig tettük, hogy felébredjünk alvásunkból, felkészüljünk a megpróbáló időkre, és elvégezhessük az evangéliumhirdetés ránk bízott feladatát!

„Az idők végén Sátán szolgálóinak tevékenysége szerfelett megélénkül. Isten szolgáló tevékenységének is ennek arányában kell megelevenednie... A reformáció, amelyet az Úr kíván, még nem következett be. Akik Isten ellenőrzése alá helyezik magukat, hogy Ő vezesse és irányítsa őket, azok átveszik az események lépésütemét... Legyen nagyobb hite az egyháznak! Serkentsen igyekezetre az a tudat, hogy mennyei szövetségeseink vannak, kimeríthetetlen erőforrások állnak rendelkezésünkre, és kimondhatatlanul fontos az a munka, amelyben részt veszünk. Vezetőnk pedig mindenható hatalommal rendelkezik.” (Ellen G. White: 1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?, IV., 1801–1802. o.)

BOLDOG, AKI OLVASSA BIBLIA ÉVE – 2008

Erre hívnak a katolikusok, a reformátusok és az evangélikusok

GONDOLATOK A BIBLIA ÉVÉRŐL

Tavaly ősszel a Magyar Bibliatársulat, a magyarországi református, evangélikus és katolikus egyház a 2008-as esztendőt a Biblia évének nyilvánította. Önmagában véve szép és üdvözlendő elképzelésről van szó, hiszen szekularizált társadalmunkban a „Könyvek könyvét” csak nagyon kevés ember ismeri a maga valójában. Hazánk ráadásul a rendszerváltás előtti évtizedek következtében még az egyre vallástalanabbá váló nyugati demokráciákhoz képest is komoly elmaradásban van ezen a téren.

A Biblia évével kapcsolatos rendezvénysorozat megtartására is így buzdítanak minden illetékes fórumot az úgynevezett történelmi egyházak: „Európában német és francia nyelvterületen már sikerrel valósították meg ezt a kezdeményezést, amelynek célja a Biblia újrafelfedezése a modern társadalomban, a Bibliával kapcsolatos általános ismeretek terjesztése, népszerűsítése, aktualizálása; egy teljes esztendő kulturális és egyházi életének pozitív értelmű tematizálása.”¹ A Magyarországi Református Egyház zsinati határozata ehhez még hozzáfűzi, hogy „a Biblia éve gondolatának felvetésében és meghirdetésében fontos szempont volt,

hogy elérjük: az egyházakon belül és kívül, Magyarországon mindenki érezze magáénak a Bibliát”, hiszen „a Biblia üzenetében és hatásában olyan felmérhetetlenül gazdag könyv, amely mindenkire egyéni és egyedi módon hat.”²

Teljességgel egyetérthetünk ezzel a felhívással abban a tekintetben, hogy Jézus misszióparancsa értelmében valóban minden keresztény embernek „szent kötelessége” az evangélium hirdetése, amely alapvetően a Szentírás eszmei-erkölcsi üzenetének minél szélesebb körű feltárásában nyilvánul meg. Az egyetemes papság elvének újszövetségi tanítása alapján nyugodtan kimondhatjuk, hogy e megbízatás gyakorlati megvalósítása nem csupán az úgynevezett egyházi személyek számára (lelkészek, hitoktatók, lelkigondozók stb.) jelent örömmel elhordozandó terhetet, de természetesen a „laikusokra” vonatkozóan is.

A Megváltó maga is e szavakkal búcsúzott el tanítványaitól Máté apostol tanúságtétele szerint: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.

¹ <http://www.bibliatarsulat.hu/>

² <http://www.reformatus.hu/>

Tanítván őket arra, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek: és ímé, én tiveletek vagyok minden napon, a világ végezetéig. Ámen!”³

A történelmi egyházak ugyanakkor hatalmas lehetőségként tekintenek erre az esztendőre, hiszen álláspontjuk szerint a Biblia évének rendezvényei jó alkalmakul szolgálhatnak majd az ökumenikus kapcsolatok további erősítése céljából. A református egyház ezt külön ki is emeli tájékoztatójában:

„A 2008-as esztendő központi témája: a Biblia éve. Tekintettel arra, hogy 2008-at katolikus és evangélikus testvéreink is a Biblia évének nyilvánították, egészen különleges lehetőségünk van a közös bizonyoságtételre.”⁴

A kérdés persze csak az, hogy vajon miben is ragadható meg konkrétan ez a közös bizonyoságtétel. Az ökumenikus mozgalomnak ugyanis kezdettől fogva hangsúlyos alapelve, hogy a békesség és a jó kapcsolatok ápolásának kedvéért nem szabad túlzottan feszegetni a tanbeli eltéréseket, különbségeket. Még akkor is így van ez, ha bizonyos sarkalatos teológiai kérdések tekintetében hatalmas ellentétek húzódnak a katolikus és a protestáns tanítás között. A klasszikus megfogalmazás ezzel kapcsolatosan lényegében az 1920-as évek óta így szól: „A tan elvალასzt, de a szolgálat összeköt.”

Önkéntelenül is komoly elgondolkodásra ösztönzi az embert ez a sok évtizede fennhangoztatott jelmondat, mely a közös szolgálatra oly mértékű hangsúlyt fektet, hogy azzal látszólag feledtetni próbálja a reformáció által feltárt hatalmas bibliai hitigazságokat. E szerint ugyanis a tanbeli különbségek ellenére is lehet, sőt szükséges az eltérő teológiai álláspontot képviselő felekezetek között egységet teremteni emberi eszközökkel, közös rendezvények vagy adott esetben párbeszéd útján, ha éppen a szükség úgy kívánja.

Van azonban egy másik jelmondat is, immáron a Szentírásból, mely nagyon sok protestáns templomban és imaházban jól látható helyen díszel: „A Te Igéd Igazság.”⁵

Pilátussal együtt tehetnénk fel költői kérdéseinket az igazságra vonatkozóan: Vajon mi is az igazság? Megállja-e még napjainkban is a helyét az a nagyszámú megkülönböztetett protestáns felismerés, melyek zöme a 16. századi reformátorok kutatásaiból származik? Van-e bibliai alapja a szentek kultuszának, Mária tiszteletének, a purgatórium tanításának, a miseáldozatnak stb., avagy mindezek csupán a tradíciók révén váltak szerves részeivé a katolikus teológiának és vallásgyakorlatnak? Nem lényegtelen kérdések ezek, hiszen a katolikus egy-

ház, amely kezdetben igen passzívan és távolságtartó módon viszonyult a protestáns felekezetek által kimunkált ökumenikus mozgalomhoz, az 1960-as évek óta egyre tevékenyebben vesz részt annak életében. Habár hivatalosan nem tagja az EVT-nek, a „közös bizonyoságtéves” területén már érvényesül a szinte fenntartás nélküli egység.

Nos, mivel a fent említett dogmák eredetének tekintetében maga a római egyház sem hivatkozik minden esetben a Bibliára, így előbbi költői kérdéseink megválaszolására talán nem ütközik különösebb nehézségbe. Lehetetlen viszont józan ésszel megérteni azt, hogy milyen módon lehet Istenért szolgálatot végezni az igazság feladása alapján álló „közös bizonyoságtétellel”.

A II. Helvét hitvallásban 1566-ban egyértelműen meg lett fogalmazva a következő alapelv: „Mindenkivel előtt pedig ünnepélyesen kijelentjük, hogy mindig nagyon készek vagyunk, ha bárki kívánja mindezeket, amit itt előadtunk, egyenként és összesen bővebben kifejteni, végül azoknak, akik Isten Igéjéből jobbra tanítanak, köszönetünk nyilvánításával engedni és hozzájuk igazodni az Úrban, akinek dicséret és dicsőség.”⁶

Ki gondolta volna még akár csak száz esztendővel ezelőtt is, hogy egyszer majd éppen az a római egyház fogja „jobbra” tanítani a protestáns felekezeteket, amelytől Luther, Kálvin és a többi reformátor megalkuvást nem ismerő módon elhatárolódott. Az idézett hitvallás szövegét ma így alakítják át és értelmezik a protestáns egyházak: „Mindig készek vagyunk (ti. a protestánsok)... köszönetünk nyilvánításával engedni, és hozzájuk (ti. a katolikus egyházhoz) igazodni.” A katolikus egyház persze nem „az Isten igéjéből” tanít „jobbra”. Ez az egyirányú ökumenikus közeledés bizony mélyen elszomorító.

Az Ószövetség korából sokszor és sok helyen idézett Kármel-hegyi történetek egyértelműen arra tanítanak bennünket, hogy Isten határozottan elutasítja a „kétféle sántikálást”, és akik „eltévelyednek az igazság mellől” (vö. 2Tim 2,18), azoknak idővel szembe kell majd nézniük a következményekkel is.

Az Úr valóban azt szeretné, hogy minden ember üdvözüljön, de oly módon, hogy az üdvösség irányába haladók már e „földi vándorlásuk” során eljussanak az igazság mind nagyobb fokú ismeretére is (vö. 1Tim 2,4). A keresztény egyházakra így éppen ezen igazság kendőzetlen hirdetésében hárul a legnagyobb felelősség, ám az igazság mellőzésével a közös szolgálat tényleges haszna kérdésessé válik. Szociális és karitatív területen persze lehet így is eredményeket felmutatni, s kulturális szempontból úgyszintén, ámde erre a „világ” szintűgy képes. Képzett pszichológusok, szociális munkások, lelkigondozók és nem utolsósorban az orvosok enyhíthetik ugyan átmenetileg

³ Mt 28,19–20.

⁴ <http://www.reformatus.hu/?cikk=1195683497>.

⁵ Jn 17,17.

⁶ II. Helvét hitvallás, Bp., 1992, 115–116. o.

a lelki és testi fájdalmakat, de az egyháznak ezeken túlmenően kiemelt feladata, hogy az örök életre készítsen fel minél több embert. Ebben a munkában pedig nem lehet mellőzni azt az igazságot, amely lényegében egyenlő Krisztussal és az Ő tanításával: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.*”⁷

A protestáns felekezetek részéről érthető a Biblia évének a meghirdetése, hiszen a „sola Scriptura” („egyedül a Szentírás”) elv alapján kezdettől fogva mindennél fontosabbnak tartották a Biblia terjesztését és üzenetének prédikálását. Istennek hála, hogy a reformáció korában megszülethettek végre az első – eredeti nyelvekből készített – Biblia-fordítások és -kiadások. Európa népei először olvashatták és hallhatták – most már valóban nagy tömegekben – Isten Igéjét, s ezen a tényen az ellenreformáció sem tudott érdemben változtatni, hiszen maga a lehetőség ezentúl már adott volt az Írások megismerésére.

Mert bizony nem volt ez mindig így!

Talán kevésbé ismert, hogy a 787-ben ülésező niceai zsinat nem csak a keleti képrombolások kérdésével foglalkozott, de arról is döntött, hogy a jövőben az úgynevezett szent hagyomány ugyanolyan tiszteletet kapjon, mint a Szentírás. Amennyiben valaki odáig merészkedett, hogy megkérdőjelezte a tradíció hitelességét, illetve annak a Bibliával való egyenrangúságát, arra az azonnali kiközösítés várt: „*Ha valaki bármely egyházi hagyományt, akár írottat, akár íratlant elvet, legyen kiközösítve.*”⁸

Néhány évszázadnak kellett csak eltelnie ahhoz, hogy az immáron ereje teljében levő pápaság az 1229-ben tartott toulouse-i zsinaton még a korábbinál is jóval szigorúbb rendeletet hozzon. Figyeljük meg, hogy itt már nem az volt a kérdés, vajon elfogadják-e a hívek a szent hagyomány és a Szentírás egyenrangúságát, hanem az, hogy merészelnék-e a birtokukban tartani akár csak egy-egy iratot is az igazságra (és a hamisságra) fényt derítő Bibliából: „*Megtiltjuk, hogy a laikusoknak megengedjék akár az Ó-, akár az Újszövetség egyes könyveinek birtoklását, kivéve, ha valaki kegyes szándékkal egy zsolnároskönyvet, vagy egy az istentisztelethez szükséges breviáriumot, vagy a Mária-tisztelethez szükséges könyvet akar birtokolni. De kimondottan tilos még ezeknél a könyveknél is, hogy azok a nép nyelvén legyenek írva. Megparancsoljuk, hogy akiket rajtakapnak azon, hogy Szentírás van a tulajdonukban, azoknak házai vagy akár nyomorúságos kunyhói, vagy föld alatti rejtékhelyei romboltassanak le. Ezeket a személyeket üldözni kell, még ha az erdőkben vagy a barlangokban bujdosnak is,*

és szigorúan meg kell büntetni azokat is, akik az ilyeneknek menedéket nyújtanak.”⁹

A középkori egyház tehát kegyetlenül üldözte mindazokat, akik a Bibliából szerették volna megismerni az igazságot, s még azokat sem kímélte, akik ebben a célkitűzésben a kutatni és megismerni vágyakozók segítségére voltak. Éppen ezért érdekes megfigyelnünk annak a körlevélnek az ide vonatkozó részeit, amelyet nemrégiben adott ki a katolikus egyház a Biblia évének kezdetével kapcsolatban: „*Idén a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia protestáns testvéreinkkel együtt a Biblia évét hirdeti meg, mivel közös örökségünk, közös kincsünk a Biblia. Mindenkor tanulmányozzunk és követnünk kell, de ebben az évben különösen is gondoljunk arra, hogy ez az alapja keresztény életünknek, és mekkora nagy érték az egész emberiség számára. A Szentírás az egész európai kultúra bőséges és el nem apadó forrása. A Biblia a legtöbbször és legtöbb példányban kinyomtatott könyv, a könyvek könyve... A Szentírás életformáló útmutatást ad az igaz életre való nevelésre. Nélküle Jézus Krisztust nem ismerhetjük meg, mert »aki nem ismeri a Szentírást, nem ismeri Krisztust« – mondja Szent Jeromos.*”¹⁰

Minő változás – gondolhatnánk első ránézésre. Hogyan változhatott meg ilyen mértékben az a katolikus egyház, amely hosszú évszázadokon keresztül még a Biblia néhány lapjának birtoklását is igen súlyos büntetést helyezett kilátásba, most pedig az általa megfogalmazott körlevél egyenesen kimondja, hogy a Szentírást: „*Mindenkor tanulmányozzunk és követnünk kell.*”

A római egyház világhatalmi státuszát elsőként megfogalmazó, 1075-ben kiadott úgynevezett *Dictatus Papae* egyértelműen leszögezte, hogy az egyház soha nem tévedett, és örökké tévedhetetlen lesz. Az I. vatikáni zsinat (1869–1870) óta ez a tévedhetetlenség – noha azt semmilyen bibliai tanítás nem támasztja alá – már a pápákat is megilleti. Nos, nincs itt valami ellentmondás?

Vajon hogyan tévedhetett olyan nagyot az egyház, hogy egy évezreden keresztül tiltotta a Biblia olvasását,¹¹ napjainkban pedig már mindenkinek a figyelmébe ajánlja a Könyvek könyvét, sőt egyenesen annak olvasására ösztönzi híveit?

Vagy talán mégsem tévedésről van itt szó, hanem valami másról? Bizony jó okunk van arra, hogy mást felté-

⁷ Jn 14,6.

⁸ Fila Béla–Jug László: *Az egyházi tanítóhivatal megnyilatkozásai, Örökmécs Alapítvány, Bp., 1998, 174. o.*

⁹ Idézi Peter H. Uhlmann: *Róma tantételei a Biblia fényében, Autenticus, Bp., 1993, 13. o.*

¹⁰ <http://uj.katolikus.hu/cikk.php?h=965>.

¹¹ Az 1962–1965 között tartott II. vatikáni zsinat törte meg a jéget, és tette lehetővé, hogy a katolikus hívek bizonyos feltételek mellett foglalkozhassanak a Szentírással. Lehetőségükben áll, hogy olvassák a Bibliát, de továbbra is szigorúan tilos azt maguknak értelmezniük, és adott esetben másokat a saját megglátásaik szerint tanítaniuk.

telezzünk, mivel ténylegesen nem a katolikus egyház változott meg szándékaiban az idők folyamán, hanem a történelmi körülmények. „Róma békés hangvétele nem jelenti jellegének megváltozását. Türelmes ott, ahol tehetetlen... A katolicizmus mint szervezet most sincs jobban ráhangolódva Krisztus evangéliumára, mint történelmének bármely korábbi időszakában. A protestáns egyházakat sűrű sötétség veszi körül. Ha nem így lenne, észrevennék az idők jeleit.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Bibliaiskolák Közössége, Budapest, 1991, 501–502. o.)

Sok érvet sorakoztathatnánk itt fel, melyek mindegyike összefüggene valahol a felvilágosodás hatásával. Erősen szekularizált, posztmodern világunkban az egyházi tiltásoknak már nyilvánvalóan nincs akkora foganatjuk, mint a középkorban, így kényszerűségből, vagy ha úgy tetszik taktikai, stratégiai megfontolásból Róma is sokat változtatott egyházpolitikáján, valamint társadalmi szerepvállalásán, mindamellett, hogy céljai alapvetően ugyanazok maradtak.

A bölcs szülő is, ha érzi, hogy tiltásainak igazából már nincs kézzelfogható eredménye, akkor bizonyos mértékig „támogatni” kezdi a korábban tiltott dolgokat, de úgy, hogy a „vezérlő pálca”, vagyis az irányítás az ő kezében maradjon. Azaz megfelelő ideológiai alapokkal felvértezve nem olyan nagy baj az, ha a laikus hívők tanulmányozni kezdik a Bibliát, hiszen a gondolataink még véletlenül sem kalandozhatnak el „rossz” irányba, s ami még fontosabb, az olvasottakkal kapcsolatban nem, vagy alig tesznek fel kérdéseket. Az pedig valóban csak a legkritikább esetben fordulhat elő, hogy buzgóságukban megkérdőjelezzék az egyház, illetőleg a tanítóhivatal tekintélyét.

Nos, ez az eszme bújik meg igazából a püspöki konferencia körlevelének további sorai között:

„Az Egyház élő hite fogalmazódik meg a Szentlélek által sugalmazott szerzők írásában, ezért az Egyház a Biblia őrzője és hiteles magyarázója... Nagyon fontos, hogy ha még nem volna, szerezzünk be mai magyar nyelven olvasható Bibliát az Egyház hiteles magyarázataival.”¹²

Talán érzékeljük, hogy az utolsó szavakra esik itt leginkább a hangsúly. Alapvetően nem Isten Igéje kerül így fókuszba, hanem az egyház „hiteles magyarázatai”, még ha

azok sok esetben külső forrásokra támaszkodva fényévnnyi távolságra vannak is az eredeti bibliai gondolatoktól.

Mindezeket figyelembe véve a következőket vonhatjuk le tanulságként:

1. A Biblia évének meghirdetése önmagában véve egy nagyon szép kezdeményezés, de semmiképpen nem túlzás kimondanunk, hogy Krisztus őszinte követőinek minden esztendőben és az esztendő minden egyes napján a lehető legteljesebb odaadással kellene kutatniuk és hirdetniük az Igét. Ez a keresztyén ember legszentebb küldetése immáron majd kétezer éve, melynek teljesítése azonban semmiképpen nem korlátozódhat egyetlen esztendőre. Erre egyébként a püspöki konferencia körlevele is tesz utalást.

2. Ugyanakkor a hiteles bibliai tanítás mellőzésével nehezen képzelhető el Istennek tetsző szolgálat – hosszabb távon még karitatív sem –, szerveződjék az bármilyen összefogás égisze alatt, imádságok százaival felvértezve. A bibliai igazság ugyanis sohasem plurális, és egyetlen olyan ígét sem találhatunk a Szentírásban, mely arra utalna, hogy Jézus az igazság magvait vagy részeleleit előre szétszórta volna a különböző felekezetek között, s a végidő keresztyénységének feladata ezek (közös) összezedetésében merülne ki.

3. Végezetül pedig azt se felejtjük el, hogy a Biblia önmagát értelmezi¹³, így annak megértéséhez nem egy tanítóhivatalra vagy teológiai szakkomentátorokra, hanem kitartó imádságra és szorgalmas, őszinte igekutatásra van szükség. Ez mindannyiunk számára lehetőség, sőt kiváltság is egyben, hiszen ma már bárki könnyen és olcsón hozzájuthat a Szentíráshoz, s gátat annak megismerésében legfeljebb a sok esetben gyenge akaraterőnk szabhat. Soha ne felejtjük el azonban Jézus bizonyágtételét, mely nem csupán a kortárs zsidókra, hanem minden korszak „laikus” keresztyéneire is vonatkozik: „Tudakozzátok az Írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek, és ezek azok, amelyek bizonyágot tesznek rólam.”¹⁴

Tonhaizer Tibor

¹³ Scriptura Scripturae interpretis – a 16. századi reformáció egyik igen hangsúlyos alaptétele. Luther megfogalmazásában ugyanez az alapelv így hangzik: „Scriptura sui ipsius interpretis”, vagyis a Szentírás önmagának a magyarázója.

¹⁴ Jn 5,39.

¹² <http://uj.katolikus.hu/cikk.php?h=965>.

AZ MTA ÁLLÁSFOGLALÁSA A DARWINI EVOLÚCIÓS ELMÉLET VÉDELMEBEN

A Magyar Tudományos Akadémia 67 ország tudományos akadémiájához, köztük az egyik elsőként megszólaló Royal Societyhez hasonlóan elhatárolódik azoktól a „tudományon kívüli elképzelésektől”, amelyek a darwinizmus tudományosan megalapozott állításait támadják, eltorzítják, illetve áltudományos érvelésekkel kritizálják – hangsúlyozza az MTA elnökségének közleménye.

A dokumentum szerint, amelyet hétfőn juttattak el az MTI-hez, a nézetkülönbség elsősorban a vallásos hit és a tudomány természetének félreértéséből, bizonyos tudományos alapfogalmak, például, az evolúció eltérő meghatározásából adódik. „Az evolúció tanulmányozása biológiai megfigyeléseken, méréseken és következtetéseken alapuló tudomány, amelynek egyes állításai bizonyíthatóak és cáfolhatóak, míg a kreacionizmus (így a teljesen hipotetikus „intelligens tervezés” is) dogmán és feltételezéseken alapuló elmélet, amelyek nem összevethető, nem szembeállítható fogalmak. Meggyőződésünk, hogy a vallásos hit (így a kreacionizmus is) sem nem igazolhatja, sem nem cáfolhatja az evolúció tudományos elméletét, mint ahogy a tudományok sem foglalkozhatnak hitbéli kérdésekkel” – mutat rá állásfoglalásában az MTA elnöksége.

Amint a közlemény kiemeli, a vita a Magyar Tudományos Akadémián is szóba került, ennek részle-

tes anyaga pedig a *Magyar Tudomány* című folyóiratban jelent meg. „A darwini evolúciós elmélet – ahogy a tudományokban a fejlődést figyelembe véve ez megszokott – nem teljesen lezárt volta ellenére, tudományosan megalapozottnak tekinthető, és kellően leírja a fajok keletkezését és átalakulását” – hangsúlyozza végezetül a dokumentum.

„A nemzetközi tudományos közösségben van egy általános mozgás ezen a téren, a világban sok akadémia fogadott el ilyen állásfoglalást. Volt egy nemzetközi várakozás, hogy a Magyar Tudományos Akadémia is csatlakozzon” – mondta Pléh Csaba, az MTA főtitkárhelyettese az MTI-nek a dokumentum kapcsán. Ismertetése szerint Magyarországon is jelen van „ez a sajátos” kreacionista mozgalom. „A mi értelmezésünk szerint ez vallásszerű mozgalom, saját értelmezésük szerint pedig tudományos alternatívát kínálnak” – hangsúlyozta Pléh Csaba, hozzátéve, hogy a mozgalom erősödőben van az országban, nemcsak némely iskolában, de időnként neves egyetemeken is megjelenik.

2008. március 3., hirado.hu/MTI

NYÍLT LEVÉL A MAGYAR TUDOMÁNYOS AKADÉMIA ELNÖKSÉGÉHEZ

TISZTELT MTA-ELNÖKSÉG!

Az evolúciós elmélet védelmében március 3-án kiadott állásfoglalásukkal kapcsolatban az Értelmes Tervezettség Mozgalom elnöksége az alábbiakra szeretné felhívni a figyelmet.

Levelük állításával ellentétben az evolúcióelmélet nem magyarázza el kielégítő módon, részletesen az élet és a fajok eredetét, csupán feltételezéseket fogalmaz meg erről. A konkrét élő szervezetek vizsgálata esetén pedig számtalan, mindeddig megoldatlan probléma vetődik fel. Az evolúcióval kapcsolatos kételyeket megfogalmazó nemzetközi petíciót már több mint hétszáz, doktori fokozattal rendelkező tudós írta alá. Így az is elképzelhető, hogy a darwinizmus tanítása alapjaiban téves.

Véleményünk szerint az Akadémia hivatásával ellentétes és félrevezető, ha „ex katedra” megkérdőjelezhetetlennek nyilvánít egy százötven éves, alapvető nehézségekkel küszködő elméletet, szőnyeg alá söpörve a darwinizmussal kapcsolatos problémák tömkelegét. (Az elhamarkodott állásfoglalások veszélyes voltát szemlélteti, hogy a 18–19. század fordulóján a tekintélyes Francia Tudományos Akadémia konzervatív tudósai tagadták a meteoritok létezését, mondván, hogy csak elmaradt emberek hiszik, hogy az égből kövek hullhatnak alá.)

Az intelligens tervezés elmélete szerint a természetben fellelhető komplex fizikai és biológiai rendszerek struktúrája egy intelligencia működésének eredményeként magyarázható meg a legkielégítőbben, nem pedig véletlenszerű, irányítatlan természeti folyamatok termékeként. A

tervezésméletet képviselő irányzat nem vallás, hanem a megfigyelések és a logika által megalapozott tudományos iskola. Készek vagyunk az intelligens tervezettség álláspontját támogató érveket bármilyen fórumon megismertetni Önökkel.

Arra a kérdésre, hogy szerepet játszott-e egy felsőbb értelem az élővilág kialakításában, kétféle válasszal találkozunk. Az egyik szerint a válasz igen, a másik szerint nem. Egy előítéletektől mentes akadémikus közéletben mindkét megközelítésnek helyet kell kapnia az élet eredetére vonatkozó, intellektuálisan megalapozott tudományos elméletek sorában. Mivel az Akadémia a legkevésbé sem jogosult világnézeti kérdések eldöntésére, senki számára nem teheti kötelező érvényűvé a materialista ideológia dogmáit. A tudomány feladata, hogy a megfigyelésekből és kísérleti eredményekből eredő legvalószínűbb következtetéseket kövesse, bármerre is vezessenek azok.

Az egészséges, nyitott tudományos légkörnek szabad teret kell biztosítania a különböző témákkal kapcsolatos jogos kérdésselvetéseknek, bírálatoknak és alternatív magyarázatoknak. Tisztelettel kérjük, tegyenek meg minden Önöktől telhető a tudományos szólásszabadság érvényesülése érdekében, és határozottan lépjenek fel az újonnan megjelenő, ésszerű elméletek kirekesztésével és elnyomásával szemben. Az egymás mellett élő elképzelések számára egyaránt nyíljon lehetőség a kiadványokban, rendezvényeken és a tudományos közéletben való megjelenésre.

Tisztelettel és üdvözléssel:

Az Értelmesség Egyesület elnöksége

A SOLA SCRIPTURA TEOLÓGIAI FŐISKOLA MISSZIÓJÁRÓL

A Sola Scriptura Teológiai Főiskola ez évi akkreditációs jához (hitelesítés a Magyar Felsőoktatási Akkreditációs Bizottság által) készült el a főiskola *Küldetésnyilatkozata*. Részleteket idézünk belőle, hogy testvéreink előtt is ismertté váljék, miképpen határozza meg főiskolánk a küldetése vagy missziója lényegét külső fórumok előtt:

„A főiskola *Sola Scriptura* neve utal arra az írásmagyarázati elvre, amely a *biblikumok*hoz tartozó tárgyak oktatásánál érvényesül. Ismeretes, hogy a »sola Scriptura« elv a 16. századi reformáció idejéből származik. A reformátori teológiát haladó tudományosság jellemezte. Fontosnak tartották a pontos jelentés megállapítását az írásmagyarázatnál, egyrészt az eredeti nyelv alapján, valamint a történeti háttér feltárása által, másrészt a szövegösszefüggés megvizsgálása és átgondolása révén. Később, a felvilágosodás szellemi áramlatának hatására kialakult a keresztény teológiában az úgynevezett *történetkritikai irányzat*. Ez az írásmagyarázati módszer szinte egyeduralmukodóvá lett mintegy a 20. század utolsó harmadáig, noha az az elfogult, szélsőséges racionalizmus, ami jórészt jellemezte, mindenképpen idejétmúlt szemlélet. Azt az írásmagyarázati elvet, amelyet a főiskola követ, *eszmei-grammatikai-történeti* módszernek lehetne nevezni leginkább. Ez azt jelenti, hogy *a Biblia eszmei tartalmának, belső gondolati összefüggéseinek feltárása az elsődleges cél*, a megfelelő nyelvi, történelmi, régészeti információk keretében, korrekt tényyszerűségre törekedve.

A főiskola tehát a fenti értelemben vett Biblia-tudomány – vagy úgy is mondhatjuk, hogy biblikus teológia – kutatását, fejlesztését és oktatását tekinti küldetésének. A bibliai eszmék és gondolatrendszer tanulmányozása megkívánja mind a logikai készséget, mind pedig az érzékeny, szinte művészi látásmódú szemléletet, avagy a „mélyhallás” képességét. A hallgatók megismerkednek az egyetemes keresztény teológiatörténettel is, továbbá a bibliai eszmék tágabb hatástörténetével, a művelődéstörténet és a bibliai/keresztény eszmék összefüggéseivel is, s ezenkívül az egyetemes vallástörténettel is. Mindez fejleszti az összehasonlító, elemző, rendszerező, kritikai gondolkodás készségét. A hallgatókat arra biztatjuk, hogy a főiskolai tananyagot illetően is, és az élet más területein

is önállóan gondolkodjanak, személyes vélemény kialakítására törekedjenek.”

Szeretnénk egy újságcikkkrészletet és néhány levelet ismertetni annak bemutatására, hogy a főiskolán tanított biblikus teológia hatása túlmutat a beiratkozott hallgatók körén.

„A rádió *Felvételtárának* vezetője időközben elvégezte a *Sola Scriptura* Lelkészképző és Teológiai Főiskolát, s *Bibliaoktatói diplomát* kapott. Mégsem változtatott munkahelyet. Korábban ateista volt, de nagyon érdekelték az Istennel kapcsolatos kérdések. Érveket keresett, tényeket kutatót, s ahogy mondja, »összeállt a kép«. A főiskola azért is volt szimpatikus számára, mert már a jelentkezést hirdető felhívásból érezhető volt, hogy mindenkit szeretettel várnak, akit érdekelnek ezek a kérdések. Ahhoz, hogy intézményben tanítson, nem érez elég elhivatottságot, de barátainak, ismerőseinek igyekszik továbbadni a megszerzett tudást, tapasztalatot. Ma már úgy látja, a Bibliából ki lehet szűrni az igazságot.” (RTV Műsor-magazin, 2004/40.)

Az alábbi levelek e-mailen érkeztek:

„Tisztelt Oktatási Kar, Tisztelt Tanulmányi Osztály! Hála szívvel mondok köszönetet azért a lehetőségért, hogy az interneten hallgathatom az előadásokat. Mióta rátaláltam honlapjukra, szinte nem is hallgatók mást. Szívem, lelkem megtelik gyönyörűséggel, az egyes előadásokat szinte kívülről tudom. Köszönöm! Isten áldását kérem további munkájukra. Szeretném megvásárolni azokat a jegyzeteket, amelyekre az előadások utalnak. Kérem, tájékoztassanak arról, hogyan tudnám beszerezni az említett könyveket.”

„Kedves dr. Vankó Zsuzsa! A *Sola Scriptura* Teológiai Főiskola honlapján hallgatom bibliai etika, antropológia témájú előadásait. Többször hivatkozik egy jegyzetre, amelyet nem találok. Érdeklődni szeretnék – hiszen Bécsben járok a hitoktatói szakra (levelező), és nagy segítség számomra anyanyelvemen is olvasni az antropológiáról –, honnan tölthetném le a jegyzeteit.”

„Tisztelt Rektor Asszony! Legnagyobb örömmre az interneten rátaláltam főiskolájuk honlapjára. Korábban az *Életadó Televízió* műsoraiban találkoztam az Önök előadásaival, amelyeknek rendszeres nézője lettem. Több év óta rendszertelenül és megfelelő »iránytű« nélkül olvasom

a Szentírásokat, csekély sikerrel. A honlapon található információk és letölthető ismeretanyagok mérhetetlenül nagy segítséget nyújtanak számomra, hogy rendszeresen és elmélyülten foglalkozhassak a Biblia megismerésével és megértésével. Indíttatást érzek a teológiai tudományok tanulmányozására, és képességeimhez mérten legtökéletesebb elsajátítására. Igen nagy távolságból érkezem e tudományok megismeréséhez... Arra kérem Önt, tegye lehetővé számomra, hogy a teológia levelező szak első évfolyama tantárgyai jegyzeteit, kötelező és ajánlott könyveit, ha arra van mód, megvásárolhassam. Azazal nem vagyok tisztában, hogy ezek a tananyagok hol és miképpen érhetők el a nem főiskolai hallgatók, hanem a magamfajta érdeklődők számára. Ha ez nem megterhelő az Ön számára, kérem, tájékoztasson a lehetőségről!”

Kedves Testvérek! Kérünk benneteket, hogy imád-

kozzatok főiskolánk fennmaradásáért és missziójáért! Két fontos lehetőség nyitott a ti számotokra is, hogy részesüljete a főiskolai oktatás előnyeiben. A főiskola levelező tagozatos konzultációs napján elhangzó előadások meghallgathatók internetes közvetítéssel a www.sola.hu weboldalon. Tájékoztassátok erről a lehetőségről barátaitokat, ismerőseiteket is!

A másik lehetőség a negyedévenként megjelenő *Sola Scriptura* főiskolai lap megrendelése vagy megvásárlása. Nagyon sok érdekes, a bizonyosságtevő szolgálatban jól felhasználható írást, Biblia-tanulmányt tartalmaz. Megrendelhető Bánné Imreh Ildikónál levélben, telefonon vagy e-mailen: Spalding Teológiai Képzésért Alapítvány, 2053 Herceghalom, Zsámbéki út 10., telefon: 06-23/319-093, 06-20/569-7510; e-mail cím: spalding@spalding.hu.

ALKOHOLREHABILITÁCIÓS PROGRAM NÁGOCSON

Amikor a közösségünk által képviselt egészségügyi (mértékletességi) üzenetről beszélünk, olyan kifejezések jutnak eszünkbe, mint reformtáplálkozás, böjt, testmozgás vagy a híres nyolc alapelv. Sokan vannak azonban, akiknek az életmódváltozás valami jóval magától értetődőbb dolgot jelent: a kémiai szerfüggőségből való szabadulást. Absztinens (alkoholt nem fogyasztó) vallási közösség tagjaiként talán érdemes időről időre emlékeztetünkbe idézni, hogy a mértékletesség itt kezdődik: szabadnak lenni mindazoktól a kényszeres magatartásformáktól, amelyek nem csak testi egészségünket teszik tönkre, de legalapvetőbb emberi értékünkötől: a szabad választás képességétől is megfosztanak bennünket.

Hazánkban az alkoholbetegek számát a szakemberek is csak becsülni tudják: 800 ezer és 1,3 millió közé eső számokat olvashatunk különféle tanulmányokban. Az alkoholbetegségnek két sajátos jellemzője van: egyfelől az esetek igen nagy százalékában rejtve marad, olykor maga a beteg sem tud (vagy nem vesz tudomást) saját függőségéről. Másrészt a függőség nem „magánügy”: az alkoholisták túlnyomórészt családban élnek, a családtagok életét pedig, noha más formában, de hasonló mértékben meghatározza az alkohol, mint a függő betegét. Összességében bizonyos, hogy milliókra tehető Magyarországon

azok száma, akik közvetve vagy közvetlenül szenvednek az alkoholizmustól.

Azt gondolhatnánk, hogy minket ez a problémakör a lehető legkevésbé sem érint – bárcsak így lenne. Azonban ha el is tekintünk a sorainkban jelen lévő, szegyenkező és ezért rejtőzködő alkoholfüggőktől, szenvedő családtagként rengetegen vannak közöttünk, akik segítségre, sőt: mivel maguk is betegek, úgynevezett társfüggők lévén, gyógyulásra vágnak. És természetesen nemcsak önmagunkért, hanem a szenvedő világért is felelősséget hordozunk. A mértékletesség üzenete több mint a közösség belső szabálya: – missziós elkötelezettség mindenekelőtt.

Egyházunkban sok éve folyik alkoholrehabilitációs munka. Az utóbbi évekig évente egy tematikus Biblia-tábor fogadta az alkoholbetegeket és hozzátartozóikat Törökkoppányban. Az esztendő során kialakult a rehabilitációs tábor visszatérő közössége segíteni akaró hívőkből, józanodó szenvedélybetegekből, s mindig akadtak újak, akik aktív alkoholproblémával, segítséget keresni jöttek.

Az évenkénti tábor azonban kevésnek bizonyult, akár az egész társadalmat átható probléma nagyságával, akár a ránk bízott üzenet súlyával vetjük össze eddigi erőfeszítéseinket. Ha évközben bajban lévő embertársunk segítségért folyamodott, nyilván nem mondhattuk, hogy jövő

nyárig kell várnia: ilyenkor csak más, világi szervezethez vagy orvoshoz tanácsolhattuk őt. De az eddigi keretek szűknek bizonyultak más szempontból is: a szenvedélybetegek körében sajnos jellemző előítéletesség miatt egy Biblia-táborban csak azokra számíthattunk, akik ilyen jellegű programban egyáltalán hajlandók voltak részt venni. (Hiába biztosítottuk mindenkit arról, hogy tiszteletben tartjuk a lelkiismereti szabadságot – az előítélet ellen az ilyen érvek hatástalanok.)

Mindez arra készítetett bennünket, hogy a meglévő értékek és eredmények megtartása mellett más elvek szerint, új formában is munkához lássunk. Az elképzelés egy családiásan kis létszámú és intenzív csoportterápiáról szólt, amelyben kevesebb szó esik Bibliáról, vallásról, annál több viszont a gyógyuláshoz szükséges személyes hitről és a változáshoz alapvető fontosságú önismeretről.

Első, tíznapos terápiás turnusunkat Törökkoppányban tartottuk meg 2006 májusában, és maradandó élmény volt a segítők és a résztvevő szenvedélybetegek számára egyaránt.

A későbbiekben az első és az azt követő táborok tapasztalatai alapján a terápiás program is letisztult, néhány eleme megváltozott. A turnus időtartama két hétre nőtt, maga a program pedig mintegy húsz kilométerrel arrébb, Nágocsra költözött, ahol a Reménység Alapítványnak köszönhetően nemcsak egy különálló épület áll a rehabilitációs munka rendelkezésére, hanem az alapítvány mint fenntartó civil szervezet intézményi háttérrel is biztosít számunkra. Így született meg a Reménység Alapítvány alkoholrehabilitációs programja.

Az alkoholrehabilitációs program legfontosabb eleme a sorsazonos közösség. Minden turnusunkon jelen vannak évek óta józanul élő, megváltozott életű szenvedélybetegek, akiknek jelenléte és szavai hitelesítenek mindent, ami elhangzik. Ezenkívül ők képesek a legempathikusabban viszonyulni az alkoholistákhoz, akik a legtöbb esetben ahhoz szoktak hozzá, hogy lenézik őket a családban és a munkahelyen is, sőt, sokszor az egészségügyi intézményekben is. Az ilyen ember számára bizalmat keltő élmény, hogy embernek és sorstársnak tekintik, és olyanok társaságában lehet, akik személyes tapasztalatból ismerik az őket körülvevő poklot.

Az alkoholista többnyire hazudik. Nem azért, mert elvetemült gonosztevő, hanem mert betegségének egyik tünete, hogy képtelen a teljes őszinteségre saját magával szemben. A torz (túl alacsony vagy túl hízelgő) önértékelés beteg emberi kapcsolatokhoz, játszmákhoz, élethabzugságokhoz vezet. A csoportterápia arra törekszik, hogy a két héten át együtt élő közösség olyan tükörré legyen, amely leleplezi ezeket a hazugságokat, és feltárja a függő magatartás mögött meghúzódó valódi motivációkat. A valósággal való szembenézés a legtöbb esetben fájdal-

mas, de felszabadító tapasztalat is egyben: nem is gondolnánk, mekkora tehertől szabadul meg, akinek nem kell többé szerepet játszania.

Sokan kérdezik, milyen szerephez jut programunkban a hit. Nem feledkezünk-e meg munkánk során „elsődleges” küldetésünkről, azaz Isten Igéjének képviseléséről.

A rehabilitáció elsősorban nem evangelizáció. Némi vívódás után úgy döntöttünk: nem tekintjük célnak a bibliai értelemben vett hitre, illetve megtérésre vezetést. Noha a megtérés sok szenvedélybeteg számára jelentette már a szabadulást egyházunkban és másutt, a „térítés” mégsem alkalmazható tudatosan terápiás eszközként. (Jó szándékú keresztények próbálkoznak vele szerte a világban, de sajnos csekély eredménnyel. A megtérés Isten Lelke szuverén munkája, s mint ilyen, külső eszközökkel nem manipulálható.) Másrészt programunkat nyitva szeretnénk hagyni azok számára is, akik úgy gondolják, hogy a Biblia és az istenhit számukra (még) nem elfogadható.

Szolgálatunkat azonban nem Isten nélkül végezzük. Hitbeli elkötelezettségünk a terápiás munka során háromféleképpen jelenik meg:

1. A szervezők és a segítők személyes attitűdjében. Hiszünk abban, hogy a másokért végzett szolgálat nem attól keresztény, hogy Jézusról beszélünk minden lehetséges alkalommal, hanem attól, hogy mi magunk személyes munkánkban Tőle függünk. Nem az alkoholbetegeket tanítjuk meg imádkozni, hanem mi magunk imádkozunk.

2. Nem hallgatjuk el személyes meggyőződésünket sem. Terápiás alapelv, hogy minden segítők és résztvevők csak saját magáról, egyes szám első személyben beszél – az önéletrajzi csoportok során ennek az elvnek a tiszteletben tartásával mi is megosztjuk élettörténetünket, élet-szemléletünket, gondolkodásunk változását, és azt, hogy ezt kinek köszönhetjük. Nem mondjuk meg tehát senkinek, miben „kell” hinnie, de elmondjuk, mi kiben hiszünk, és miért.

3. Egyes bibliai szakaszok, történetek (jellemzően a tékozló fiú példázata) előkerülnek a tematikus csoportfoglalkozások alatt. Minden igei tanulás a függőségből való szabadulás kapcsolatában mutatkozik meg, de nyilvánvaló a párhuzam a bűntől való szabadulás törvényszerűségeivel. Nem beszélünk tehát a hit általi megigazulásról, de akinek van füle, meghallja – vagy évek múlva érti meg az összefüggést. A közösen elfogyasztott reggelik előtt minden napon 2-3 perces felolvasást tartunk, melyek a személyes istenhit felé irányítják a jelenlévők figyelmét. Mindezekon kívül a szombati napokat úgy építjük fel, hogy a jelenlévők részt vehessenek a helyi istentiszteleti alkalmon – nem tesszük kötelezővé, de a tapasztalatok szerint így is érdeklődőnek mutatkozik a turnuson résztvevők legalább fele, vagy akár még ennél is többen. A

helyi nyomdát is megmutatjuk táborozóinknak, és kedvezményes könyvvásárlásra is lehetőségük adódik, melyet majdnem mindig ki is használnak.

A szenvedély elleni küzdelem egész embert kíván. A harc akkor eredményes, ha a beteg minden figyelmét és erejét a szabadulásra tudja összpontosítani. Ezért nem szólnunk semmit például a dohányzás ellen: egy időben egy szenvedély épp elég munkát ad egy embernek. És ezért nem teszünk többet a hitbeli meggyőzés érdekében sem. Hisszük, hogy a Biblia van annyira értékes, hogy józanul érdemes olvasni. A terápiás program ilyen értelemben indirekt misszió: nem hívőket bocsát ki, hanem olyan tuda-

tos józansággal élő embereket, akikhez később akár az Isten beszéde is eljuthat – míg korábbi életükben ez elképzelhetetlen volt.

A nágocsi alkoholrehabilitációs programon másfél év leforgása alatt 30 szenvedélybeteg és 16 érintett családtag jelent meg. Az alkoholbetegek közül ketten meghaltak a terápia óta. Sokan visszaestek. Néhányan józanok. Van, aki már több mint egy éve, van, aki több hónapja, és olyan is van, aki visszaesett egyszer-egyszer, de tanulja a „józanodást” fizikai és lelki értelemben is.

Ebben a munkában nem mérik statisztikával a sikert.

Várkonyi András, Horváth Gábor

EVANGELIZÁCIÓ

KICSINY GYÜLEKEZETÜNKBEN

Községünkben, amely falusi és telepi részből áll, az utóbbi években nem voltak bibliai tárgyú előadások. Régebben mindkét helyen hangzott már az üzenet, a telepen több, a faluban kevesebb vendég jött el. Úgy tűnt, nincs komolyabb érdeklődés. De imádkozunk értük, lehetőségeink szerint tartjuk velük a kapcsolatot, s kérjük az Urat, tegye gyümölcsözővé életükben az Ige magvait.

Mi is időszerűnek, sürgetőnek érezzük a feladatot: „Amiképpen Te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra.” Hallottunk az egri testvérek evangelizációs munkájáról, hogyan fáradoznak az emberekért a környező településeken. Elhatároztuk, hogy ezt a szép és értékes megbízatást mi is ilyen formában fogjuk végezni. Isten elé mentünk böjtölve, könyörögve: segítsen elindulni abban a reményben, hogy „...amit könyörgéseitekben kértetek, mindazt megkapjátok, ha hisztek”. Imaóráinkat is megújítottuk és folytatjuk, hogy keressük és kövessük az égi vezetést.

A múlt év őszen Nádújfaluba több mint háromszáz lakóházhoz vittük el a *Mit mond a Biblia...* sorozat borítékba helyezett ismertetőjét. Nagyon vártuk a válaszokat. Egy hónap után három helyről kaptunk visszajelzést, igénylést, nagy örömeinkre. Kéthetenként vittük el a sorozat egyes részeit, első alkalommal ajándék könyvvel. Egyik testvérnőnk távoli rokonára talált a visszajelzők között. Másikunk beszélgethetett az érdeklődővel a Biblia jelentőségéről az ember életében. Minden alka-

lommal megköszöntük Istennek, hogy részt vehettünk munkájában.

2007 decemberében hasonlóképpen kezdtük el a munkát Homokterenyén. Újból böjtöléssel és imával indultunk el, hogy a mennyei akarat legyen meg utunkon. Itt 377 levelet vittünk ki a lakóházak postaládáiba. Újból örömmel és hálával fogadtuk a három visszajelzést. Két héttel később még egy jelentkező volt, nem kis örömeinkre. Amikor elvittük az első két *Mit mond a Biblia...* számát és az ajándék könyvet, nem találtunk otthon minden visszajelzőt. Ahol viszont sikerült beszélgetni, ott megköszönték és örömmel fogadták az olvasnivalókat. Hisszük, hogy Istennek terve van minden jelentkezővel.

Decemberben terveztük, hogy olyan Biblia-kört vagy Biblia-ismertetést tartunk, ahol a vendégek is be tudnának kapcsolódni a beszélgetésbe. Hálásak vagyunk az Úrnak, hogy január elején elkezdhetjük a Biblia-kört, s már négy vendégünk volt. Az összejöveteleket énekkel kezdtük és fejeztük be. A Példabeszédek könyvét kezdtük el közösen tanulmányozni. Bízunk abban, hogy a Szentlélek mindnyájunk számára értékessé teszi az Igét. Örülünk, hogy a vendégek elmondják gondolataikat. Hálát adunk az Úrnak ezekért az alkalmakért. Bízunk abban, hogy az Ő ígérete itt is valóra válik: „Így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.” (Ésa 55,11) Ez a mi imánk.

A dorogházi gyülekezet

PREVENCIÓS ELŐADÁSOK

Kedves Testvérek!

Szeretnénk tájékoztatni benneteket egy lehetőségről, amely a fiatalokat érintő missziómunkánk új ága lehet a jövőben. Jámbor Szabolcs kezdeményezésére indult el ez a program: testvérünk felvásárolta az *Útjelző* összes 2007/1-es számát, amely a szenvedélybetegségek témakörével foglalkozott. Célja az volt, hogy lakóhelyén, Nagyatádon a középiskolában kioszthassa a diákoknak. Szabolccsal és az ifjúsági bizottsággal arra az elhatározásra jutottunk, hogy egy szenvedélybetegségekről szóló prevenciós előadás megtartása után felkínáljuk az újságot mindazoknak, akik kérik.

2007. november 23-án volt az első ilyen alkalom, életem legérdekesebb hallgatósága előtt, egy középiskolai kötelező, nyílt napon. Egy művelődési ház előadóterme teljesen tele volt, négyszáz középiskolás diáknak és tanáraiknak tartottam az előadást. Nem könnyű ilyen sok fiatal előtt beszélni, hiszen közülük nem mindenkit érdekel ez a téma. Lehet, hogy egyszerre csak húsz-harminc diák beszélt a négyszázból, de így is sokszor elvonták a többiek figyelmét. Azért alapvetően (ahhoz képest, hogy kötelező volt számukra) figyeltek, sőt páran vissza is jeleztek, hogy tetszett nekik az előadás. Becslésem szerint legalább 80-100 *Útjelzőt* osztottunk szét azoknak, akik kérték – pedagógusok is többen. És kérték a folytatást!

Nem sokkal ezután ugyanebben a városban, egy szaképző iskolában is megtarthattuk az előadást, de itt már szolidabb (kb. 120 fős) hallgatóság előtt, így valóban sikerült lekötni a diákok figyelmét. Itt is elég sokan kértek az újságból.

Jámbor Szabolcs felajánlotta, hogy finanszírozza kétháromezer *Útjelző* kinyomtatását, így lehetőségünk nyílik arra, hogy más városokban is megtarthassuk ezt az előadást – esetleg sorozatot is –, amelyhez akár segédanyagokat (vetítés, hanganyag formájában) is tudunk biztosítani.

Kérjük minden testvérünket, aki tanít, vagy vannak kapcsolatai középiskolákkal, hogy kínálja fel ezt a lehetőséget az oktatási intézményeknek. A megcélzott korosztály a középiskolások – tehát gimnáziumok, középiskolák, szakképző- és szakmunkásképző intézmények jöhetnek szóba. Azért lehet vonzó ez a lehetőség az intézményvezetők számára, mert a prevenció ma egyébként is fontos téma a középiskolákban – azonban legtöbbször a drog- és az alkohol-, esetleg a nikotinfüggőség kérdéskörével foglalkoznak. Érdekes a következő szempontok alapján népszerűsíteni ezt a lehetőséget:

– A prevenciós előadásokat tartók általában anyagi juttatások elenében vállalják ezeket az előadásokat – mi természetesen ingyen.

– Nem a drogokkal és az alkohollal (vagy a nikotinfüggéssel), hanem azokkal a problémákkal foglalkozunk, melyeket ez a korosztály többnyire fel sem ismer, mégis komoly hatással vannak az életére. Például: evési rendellenességek, tévé- és internetfüggőség, szexuális zavarok, vásárlási függőségek, társfüggőség stb.

– Rámutatunk, hogy mi az, ami minden függőségben közös, és hogyan lehet elindulni a változás útján.

– Kitérünk arra is, hogy egy rosszul működő (diszfunkcionális) család mennyiben befolyásolja egy fiatal későbbi életét.

– Az igénylők számára egy színvonalas, ingyenes kiadványt is biztosítunk.

Örömmel várunk mindenkit, aki szívesen lenne a munkatársunk, vagy konkrét javaslatai vannak ezzel a munkával kapcsolatban!

Az ifjúsági bizottság nevében szeretettel:

Horváth Gábor
20/379-6099
gaborisz@gmail.com

A megújulás útján 2.

AZ ELŐKÉSZÜLET ÉVE

Elérhetetlenek tűnő célkitűzések?

A 2007 szeptemberében megtartott budapesti Biblia-konferencia volt az előkészületi év kezdete. Ennek kapcsán nagyon fontos, hogy legyen idő az egyéni olvasásra és elcsendesedésre, családi áhítatokra, rokon és baráti kapcsolatok „újrafelvételére”, elmaradt ígéreteink teljesítésére, életünk egyenesbe hozatalára. Másrészt viszont az előkészületi év felbátorít az Isten művében végzett nagyobb mértékű – de csakis a szabad döntésen alapuló – szolgálatra, s ezzel párhuzamosan a világi tevékenységekre fordított energia és idő tudatos csökkentésére is.

Mindez első hallásra persze lehetetlennek tűnhet, és felmerül a kérdés: ki képes egyszerre a munkahelyén, a személyes életében, a családi-baráti körben és a missziótevékenységében ekkora reformokat megvalósítani? Reálisak-e az előkészületi év törekvései, és lesz-e valaki, aki mindezeket képes megtenni?

Természetesen nem egy időben kell elkezdni az összes változtatást. Mindenkinek más területeken lehet szüksége reformra, ezért is szükséges a megújulás szélesebb palettáját felrajzolni, így ki-ki kiválaszthatja, melyik területen szeretne egyénileg fejlődni. Az előkészületi év terve semmit sem mond ki kötelező érvényűnek, legkevésbé azt, hogy valakinek minden területen azonnal meg kell változnia, vagy egy-egy testvérnek pontosan mit kell tennie. Az előkészületi év lehetőségek tárháza; egy olyan „gyümölcskosár”, amelyből mindenki az egyéni készletét szerint választhat.

A továbbiakban közzéteszünk néhány személyes tapasztalatot az előkészületi évvel kapcsolatban.

MIT JELENT SZÁMOMRA AZ ELŐKÉSZÜLETI ÉV?

Anövekvő munkák mellett több időt és nyugalmat. Szeretném veletek megosztani azokat a múltbeli történeteket, amelyek elvezettek az előkészületi év tervéig, és azokat a gondolatokat, amelyek mindezek kapcsán születtek bennem.

ELSŐ LÉPÉS: KÉZBEN TARTANI AZ IDŐT

Az előkészületi év tervének megszületése előtti közel két évben egyre erősebben foglalkoztatott az a gondolat –

amely szinte állandó belső feszültséget okozott bennem –, hogy változtatásokra van szükség az életemben. Előkerestem az egyetemi időgazdálkodási szemináriumok anyagát, és hosszasan kutattam a jegyzeteimet. Napról napra érett bennem a felismerés, hogy az időgazdálkodási struktúráim helytelen és ésszerűtlen. Összevettem az egyetemi tananyagot a bibliai „időszemlélettel”, és megdöbbentem az egyezések láttán. Úgy döntöttem, készítek magamnak egy vázlatot mindezekről, és keresem Isten akaratát e tekin-

tetben. Miután elkészültem a vázlattal, egy – meglehetősen elfoglalt – sebészorvos látogatott el az előadásaimra. Amikor beszélgettünk az idő kérdéséről, ez módfelett érdekelte őt, és kérte, mutassam meg neki a vázlatomat. Nemsokára felhívott és „követelte”, hogy tegyem hozzáférhetővé ezeket az információkat mások számára is. Így íródott meg néhány hét alatt a *Kézben tartott idő* című könyv, amelyhez a doktor úr írt előszót. A könyv anyaga mélyen belém vésődött, és a mai napig hatással van az életemre, hiszen alapvetően a saját életem megváltoztatása céljából készült. Isten már ekkor megmutatta, hogyan lehet mások igényeivel összekapcsolni egyéni „szükségleteimet”.

TÖBBRE VAN SZÜKSÉG, MINT HELYES IDŐGAZDÁLKODÁSRA

Az időgazdálkodás – s ezáltal az életvitel – szisztematikus átalakítása sokat segített, de ez csak a kezdet volt. Úgy láttam, az időtervezés az egyik olyan terület, ahol az ember sokat tehet saját nyugalma érdekében, és ezt a bizonygatótételek is többszörösen megerősítették. De az idő is „csak” eszköze a megszentelődésnek, nem a végső célja. Ha jobban gazdálkodom az időmmel, nem leszek még jobb ember, legfeljebb nagyobb lehetőségem van erre. Az idő szerepe hasonló az egészséges életviteléhez: önmagában egyik sem változtatja meg a szívemet, hanem esélyt teremt rá. Sem a jobb egészség, sem a több idő nem egyenlő a Szentlélek nagyobb vezetésével.

Az időtervezést fontosnak éreztem, de egy határon túl újabb keresés következett. Ebben az esetben azonban már nem tudtam definiálni, pontosan mit is keresek. Már kevésbé gondolkodtam módszerekben és szisztémákban, tanácsalanná váltam. Azt hiszem, ez volt az a pont, ahol minden emberi „tudomány” megállt, s csak az ima és a várakozás maradt. Ebben az időszakban, 2006 decemberében érkezett el az a szombatnap, amikor az istentisztelet alatt felrajzolódott előttem az eredeti elgondolás szerint nyugalomév vagy szombatév terve, amely azóta *előkészületi* évként ismeretes. Ezt a tervet – az időgazdálkodáshoz hasonlóan – eleinte az egyéni életemre vonatkoztattam, majd határozott készletet éreztem, hogy küldjem el közösségünk elnökének. Semmi többet nem kellett tennem, csak várnom, és ha felülről való gondolat, bizonyára akkor is előrehalad, ha nem kardoskodom érte. Ebben megnyugodva továbbítottam az elkészített anyagot.

„ERŐ” ÉS SZABADSÁG

Az előkészületi év tervezete nem egy tökéletesen kidolgozott, részletes terv. Látszólag semmi újszerű és meglepő nincs benne, hiszen a lelki készültség sarkalatos pontja az adventüzenetnek. Mégis van valami „erő”, amelyet kezdetől fogva éreztem benne, és amit nem is tudok igazán átad-

ni. És fokozatosan magam is látom, hogy van, aki ugyanezt az erőt tapasztalja e tervben, jóllehet előfordulhat, hogy valaki számára semmi különös jellege nincs, csak újabb felhívások sora, vagy újabb megújulási, „kitörési” kísérlet.

Sokkal több mélység lehet benne, mint pusztán életvezetési vagy időgazdálkodási reform. Segít abban, hogy ne csupán több minőségi időnk legyen, hanem ezt a megnyert időt Istennek tetsző módon tudjuk eltölteni. Ez a két tényező a kulcs: a mulandó dolgoktól tudatosan „elvonni” életidő (ezáltal nagyobb lelki béke), és ennek Isten szerint való felhasználása. Ezt kizárólag fakultatív alapon, egyéni készítés nyomán élhetjük meg, másként az említett „erő” elmarad, és az egész eredménytelenné, haszontalanná, sőt elcsüggesztővé is válik. De a fakultatív, személyes jelleg nem jelenti azt, hogy közösségi szinten ne lépünk e tekintetben. Meg kell találnunk azt az érzékeny határvonalat, ahol megmarad a szabad választás szerepe, de a közösség segítő, támogató hatása is érvényesül.

Önteltség kijelenteni egy ötletéről vagy tervről, hogy ez Istentől van, ezért ezekkel a kifejezésekkel magam is óvatosan bánok. De egyetlen „ígéretem” volt: ha Istentől van, nem hal el, hanem erősödik, és egyfajta „mozgalommá” válik akkor is, ha senki számára nem „elvárás” a követése és megélése.

JELENLLEG SEM ÉRTJÜK TELJESEN

Természetesen egy-egy ötletnél, tervnél előfordulhat, hogy emberi elgondolások vegyülnek Isten tervébe. Ennek lehetősége a múltban is megvolt, és a jövőben is fennáll. Főként akkor fordulhat ez elő, ha nem látjuk előre a teljes tervet, hanem lépésről lépésre kell haladnunk. Isten sokszor nem engedi meg, hogy emberileg előre „kiszámítható” legyen az, amit Ő elgondolt.

Az előkészületi év tervét is ilyennek látom. Részletesen meg szeretnénk tervezni az utolsó tollvonásig. De mivel nem értjük pontosan, és nem látjuk a végét sem, várunk kell és imádkozunk, minden lépésnél. Ebben lehet ennek a tervnek az ereje: az Istenre való szüntelen támaszkodásban. Amikor végre alkalmasak leszünk arra, hogy minden emberit elveszünk, és „megszokjuk”, hogy Istent kérdezzük, mint a kisgyermek – akkor bízhat ránk Isten nagyobb feladatokat.

Sokan kérdezték és kérdezik: pontosan mi ez a terv, milyen részei vannak, és miképpen fog felépülni? Csak azt válaszolhatom: nem tudom.

Nem tudom, milyen részei vannak, sőt azt sem tudom, fel kell-e építenünk közösen a részleteit, vagy hagynunk kell minden részletet az adott helyen kibontakozni. Nem tudom, mi a következő lépcsőfok. Azt érzem, Istenünk vár az egyéni döntésekre, és ha ezek megtörténnek, továbbviszi, valakivel, valahogyan. Miközben mi Isten további útmuta-

tására várunk, Isten talán a mi döntésünkre vár: ki szeretne odaszárna és küzdve készülni? Ki az, aki nem alszik jól bűnei és mulasztásai miatt, és ki veszi egészen komolyan az utolsó idők felhívását? Ki érzi magát készületlennek, és ki mondja a szívében, hogy „halogatja az én uram a hazajövetelt”? Az elmúlt hónapokban – hitem szerint – ez történt: Isten türelmes várakozása. Emberi szemek számára láthatatlanul (de időnként láthatóan) angyalok jártak és járnak szívről szívre.

Természetesen azt is el szeretném kerülni, hogy úgy tűnsem fel e tervet, mint amelynek a követése vagy elvetése egyenlő a rostálással, vagy az ehhez való hozzáállásunk fémjeleznél lelkialapotunkat. Erről szó sincs. Ez egy lehetőség, amivel ki-ki belátása szerint élhet. Valójában az a kérdés, hogy a lelki előrehaladásomat szolgálja, ha élek vele, vagy nem. Ha igen, kövessük.

NEM VAGYUNK PÓTOLHATATLANOK

Az előkészületi év tervének közzététele előtti hónapokban elgondolkodtam, hogyan folytathatnám azokat a változtatásokat az életemben, amelyekről beszélni fogok. Tudtam, hogy sokan, akik hallottak a tervről, bizonyára – ha nem is tudatosan – kíváncsian várják, én hogyan élem meg, s ez teljesen természetes. Igaz, hogy a lelki előkészület gyümölcsei nem mindig szemmel láthatóak, mégis vannak olyan részei, ahol érezhető, látható, mások által (család, testvérek) is észrevehető eredményei vannak.

Emberi számítás szerint nem volt esély arra, hogy az egészségvédelmi előadások, egyéb rendezvények, telefonhívások, elektronikus levelek száma csökkenni fog. Éppen ennek az ellenkezője következett be, mivel a „szokásos” munkák mellett több új egészségügyi munkaterület is kirajzolódott.

Ha drasztikusan csökkentem a vállalásaimat, és az új munkaterületeken sem indul meg a tevékenység, úgy érzem, hibát követek el, mert az előkészületi év egyik pontja szerint Isten művében komolyabb és hatékonyabb munkavégzésre kell törekedni. Komolyabb személyes részvétel Isten szolgálatában – ez sarkalatos pontja az előkészületi év tervének, vagyis ésszerű határok mellett a gyülekezeti munkára, Biblia-körökre, evangelizációk segítésére stb. szánt többletidő nem ütközik a terv szellemiségével. A nagyobb arányú munkavégzés ugyanakkor nem szolgálja a lelki nyugalmat, ami pedig szintén létfontosságú eleme a tervnek.

Feloldhatatlan volt az ellentmondás, hogy egyszerre növeljem a munka hatékonyságát, és ezzel egy időben több lelki békére tegyek szert. Ha folytatom a lázas tevékenységet, és újabb feladatokat vállalok, biztos lehetek abban, hogy az előkészületi év számomra gyümölcstelen lesz. Ha „visszavonulok”, és csak az alapfeladatokat lá-

tom el, lelkiismeret-furdalásom lesz az elvégzetlen munkák miatt. Ahogy ezen töprengtem, rá kellett ébrednem, nem két-három embernek kell minden egészségügyi munkát felvállalnia, és semmi különös nem történik, ha lemondok a művelődési házak és klubok felkéréseit, s a terveim nem válnak valóra. Hajlottam arra, hogy a jövőben nemet mondjak számos olyan megkeresésre, amelyek a mindennapi munkák mellé befutnak, és az újabb munkaterületeken se kezdeményezem az elindulást, így sok idő szabadulhat fel az élet egyéb területeire és a fizikai-lelki megújulásra. Ez lett volna tehát a legpraktikusabb megoldás arra, hogy az előkészületi évet békésebbé tegyem magam és családom számára.

TELJES ZAVAR A FEJBE

Miután tavasszal célul tűztem ki, hogy 2007 őszétől minden nyugodtabb lesz, azt gondoltam, ezzel a kérdést a magam számára lezártak tekinthetem. Azt terveztem tehát, hogy „erőltetett” és előre kigondolt módon csökkentem a vállalásokat, s így visszanyerhetem azokat a – munkaidőn kívüli – órákat, melyeket eddig lázas tevékenységgel töltöttem.

A nyár eleji lelkési értekezlet előtt azonban minden a feje tetejére állt bennem. Érthetetlen módon a korábbinál jóval erősebb késztetések jelentek meg az országos jellegű munkavégzés növelésére. Újabb tervek, újabb munkamódszerek kavargtak az elmémbe, és ez meglehetősen megzavart, az előkészületi évvel kapcsolatos felfogásom tekintetében is. Nem tudtam elkülöníteni, pontosan honnan érkeznek ezek a gondolatok, bár idővel erősödött a gyanakvásom, hogy az ellenség talán belelovalni készül a végletes és lázas tevékenységekbe. Sorozatosan nemet mondtam tehát ezekre a késztetésekre, mégsem lettem nyugodtabb. Ekkor kezdtem komolyabban imádkozni a megoldásért.

TISZTÁBB LÁTÁS

Az imádságok segítettek csökkenteni bennem az ellenállást, és letisztítani a belső zavarodottságot. Kezdtem tisztábban látni, hogy a munkavégzés fogalma nem egyenlő az „én munkavégzésem” fogalommal. Nemsokára az az érzésem támadt, hogy a többletmunkák megvalósíthatók úgy, hogy eközben több idő lesz a személyes elcsendesedésre, jöllehet ennek véghezvitelére semmilyen ésszerű megoldást nem láttam. Úgy gondoltam, követnem kell mindent, amire indítást érzek, de soha nem szabad előreszaladnom.

Erősödött bennem, hogy az újabb terveket igenis érdemes megvalósítani, de nem úgy, ahogy én elterveztem, vagyis nem a személyes többletmunkák révén.

TÖBB MUNKA, MÉGIS TÖBB IDŐ?

Ezután kis idővel megérkezett egy olyan válasz, amelyről tudtam: nem saját gondolat: semmi más terhet nem kapok, mint hogy válasszak munkatársakat magam mellé, és adjam át a feladatokat más testvéreknek. Egységesítsük erőnket, és dolgozzunk együtt többet úgy, hogy egy emberre kevesebb terhet háruljon. Jóllehet ez nem új ötlet, eddig mégsem sikerült megvalósítani. A mostani gondolat annyiban volt mégis új, hogy úgy éreztem, sikerülni fog.

Természetesen ezután az a kérdés merült fel, honnan jelentkeznek újabb munkatársak, de Istennek erre is volt megoldása. Az új munkatársakhoz és tevékenységekhez pénz és tárgyi eszközök is kellettek, amelyről Isten az őszi idény előtt gondoskodott. Gyorsan és láthatóan jött a segítség több irányból. Így jött létre – többek között – az egészségcsapat néven ismert egységesülő egészségvédelmi tevékenység, amelynek révén szeptembertől háromszorozódott a munkahatékonyságunk (*Egészségsetek, egészségnapok* stb.).

2007 szeptemberében sor került egy olyan, egynapos egészségügyi rendezvényre egy budapesti művelődési központban, amelyhez foghatót még nem láttam. Az ország több részéből érkeztek egészségügyi munkások, és minden korábbinál egységesebben dolgoztunk, jóllehet nem tudtuk a részleteket minden tekintetben előre egyeztetni. Megrendülten kísértem figyelemmel az eseményeket, és úgy éreztem, erre a közös munkára van szükségünk. Azóta is összefogottabb munkát tudunk végezni.

Az egészségcsapat elindulása után ismét nyugalom költözött a lelkembe. Sajnos nem sokáig. Egy következő terv, egy egészségmagazin ötlete erősödött bennem, de éreztem, ez jelentős többletmunkát jelent majd számomra. Ekkor újra ugyanazt a választ kaptam, mint korábban: nem nekem kell ezt csinálni. Adjam közre a tervet, és ha Istentől van, Ő biztosítja az útját. Így is lett, és a magazin első száma – ismét a közös munka jegyében – reményeink szerint hamarosan megjelenik.

Az egységes és hitből fakadó gyülekezeti és közösségi megmozdulásokban nagyobb hatalom és hatékonyság rejlik, mint a párhuzamosan folyó egyéni törekvésekben. Az emberekre mélyebb hatást gyakorolnak az ilyen események, és minket is egységbe kovácsolnak. Ennek bizonyítékait már a múlt fél évben tapasztalhattuk.

AZ IMA MEGHALLGATÁSÁNAK FELTÉTELE

Az előzőekhez hasonló újabb tervek is vannak. Mindegyikre megvan a megfelelő ember és anyagi keret, ha Istent megkérdezzük. Csupán ez a feltétel – Istent kérdezni, és csendben hallgatni a választ. Sajnos én is csak akkor jutottam el eddig a pontig, amikor már a teljes zavar uralkodott a fejemben, és éreztem, képtelen vagyok már ésszerű

döntések meghozatalára, s korábban mondott szavaim teljesen hiteltelenné válhatnak. Teljes kapitulációt kellett átélnem, egyfajta belső kiüresedést, hogy megérkezzen az érdemi segítség. Csak ekkor váltam alkalmassá arra, hogy ne csak kérjem, hanem el is fogadjam a választ.

AZ ELLENTMONDÁS FELOLDÁSA

Többen kérdezték szóban, telefonon és levélben, hogyan tudom összeegyeztetni az egészségügyi munka növekvő terhelését az előkészületi év tervében foglalt „nagyobb nyugalommal”. Úgy tűnhetett, másként élek, mint ahogy a Biblia-konferencián beszéltem, így talán csalódást okoztam.

Valóban ellentmondásosnak hangzik, hogy több munka mellett valaki többet pihen, de ez mégis megvalósítható. A növekvő munkavégzési ütem számomra legfeljebb rövid ideig jelentett némi többletterhet. A feladatok átadása révén olyan segítőtársakra leltem, akik megkönnyítik a mindennapjaimat, így a korábbiaknál több időm marad a kapcsolatok ápolására, a lelki felkészülésre és az Istennel való találkozásra. Tudatosan figyelek az időbeosztásra, a beszéd tömörségére, a hatékony munkavégzésre, emellett a pihenési idők is mérhetően növekedtek, sőt ismét rendszeressé tehettem például a sportolást az életemben.

AKKOR IS IGAZ LEHET, HA EMBERILEG NEM LOGIKUS

Nem mindig logikus, amit Isten tesz értünk. Amikor azt hisszük, nincs megoldás, Nála még sok van. Az egészségügyi munka terén is van megoldása, és a mennyei erők oly módon tudták „sürgetni” a munkát, hogy eközben az élet rendezettebbé, átláthatóbbá és nyugodtabbá válhatott. A látszattal ellentétben tehát számomra az előkészületi év elindította azokat a változásokat, amelyek évek óta vártak magukra, és – személyes életemben – mérhetően növekedett az Istennel és a családdal töltött idő.

Természetesen nem állítom azt, hogy elértem a végcél, és minden napom nyugodt. De az a fajta „idő- és energiaátörés”, amely szükséges a változásokhoz, megtörtént. Sok-sok dologban újabb reformokra van szükség, amelyekre mindezek után van remény. Abban a kicsiny magkezdeményben, ami elindult, talán az egész növény élete benne van.

E személyes visszatekintésnek semmiképpen nem az volt a célja, hogy saját tapasztalataimat valami módon kiemeljem, vagy különlegesnek állítsam be. Egyszerűen csak szerettem volna közreadni egyéni életem elmúlt hónapjainak történéseit. Mivel nekem mindezek segítettek az előkészületi év jobb megértésében, talán másoknak is hasznosak lehetnek. Természetesen hasonló tapasztalatokat bárki megélhet, ha befogadja szívébe az előkészületi év szellemiségét, személyre szóló üzenetét.

Tóth Gábor

Mit jelent számomra az előkészületi év? Amikor 2007 nyarán nyilvánvalóvá lett számomra, hogy az előkészületi évre való felhívással Istenünk megszólította a közösségünket, s benne személyesen engem is, mélyen megrendültem. Éreztem, hogy fontos események közepette, rendkívüli események küszöbén élünk. Megértettem, hogy Istenünk most ad még nyugodt időt, hogy közel kerülhessünk Hozzá, rendezzük dolgainkat, váltsuk be ígéreteinket. Igen-igen megörültem ennek a lehetőségnek.

A nyár vége felé egy kis időre visszavonulhattunk, így bensőségebb kapcsolatba kerülhettünk Teremtőnkkel. Erre a legalkalmasabb helyszín számunkra a természet volt. Sok időt töltöttem egyedül Urunkkal. A hajnalok csendjében, az ige szavában, a Teremtő műveinek szemlélésében elmélyedve időzhettem az Ő jelenlétében, és megszólított. Ekkor erős ösztönzést kaptam arra, hogy írjam le a tapasztalataimat, a Vele folytatott személyes „párbeszédeimet”, illetve a már évek alatt összegyűlt ilyen jellegű anyagaimat formáljam könyvvé, olyan képes albummá, ahol az Ő művei fotókon is megjelennek.

Nagy örömmel foglalkoztam a témával. Mindig is mélyen érintett a természet világa, Istenünk itt sokszor megszólított szépségeivel, fenséges, fölemelő műveivel. A fotózás számomra mindig is a Vele való személyes kapcsolat elmélyítésének az eszköze volt. Tudtam, minden jól sikerült kép az Ő adománya. Egyértelmű volt számomra: az Ő nagyvonalúsága és bőkezű adakozó szeretete azért vezet el a világ szebbnél szebb helyeire, hogy Vele egyre személyesebb és bensőségebb kapcsolatba kerülhessek, és „gyönyörködhessek műveiben” (Zsolt 37,4.11), másrészt azért, hogy megosszam, továbbadjam e szépségeket másoknak. Ezért is készítettünk feleséggel az évek során hangosított diavetítéseket.

Attól azonban tartottam, hogy könyvvé formáljam az anyagot, mert pontosan tudtam – a korábbi könyvkészítések tapasztalataiból –, mivel jár ez. Tudtam, hogy rengeteg küzdelmet, aprólékos munkát, a számítógép előtt eltöltött ezernyi munkaórát jelent, utánajárást, tisztázást, emberekkel vívott küzdelmet, ügyintézés, nyomdai, kötetzeti, kiadási szervezést. Ettől tartottam – sőt megvallom őszintén: félttem. Kérdés volt számomra, hogy belekezdjek-e ebbe a nagy munkába épp az előkészületi évben.

Ráadásul a könyvvé formálódás lehetetlensége is előttem forgott. Szeptember volt már, és még mindig nem állt össze az anyag, még írnom kellett, hogy rendje, megfelelő szerkezete legyen az összeállításnak. A több tízezer fotó közötti válogatás is tetemes időt igényelt, sok energiát követelt.

Emlékszem, minden egyes továbblépésnél feltettem a kérdést Urunknak: „Uram, én emberileg lehetetlennek látom, hogy ebből az anyagból november végére, december elejére könyv legyen. De Te vagy a Teremtő, neked van

hatalmad cselekedni. Mutasd meg, mit tegyek!” A tervek szerint két életmódtáborom is volt, szeptemberben és október elején. Tudtam, hogy írni és táborokat tartani együtt lehetetlen, hiszen az együttlét a táborozókkal százszázalékos jelenlétet igényel. Tehát itt a vége a könyvkészítésnek – gondoltam. De az Úr másképp gondolta. A kevés jelentkező miatt mindkét tábor elmaradt. Ez egyértelmű jelzés volt számomra, hogy írnom kell. Tehát teljes odaszánással dolgoztam tovább.

A munka frontja októberre és novemberre esett, ugyanis előzőleg rengeteg előadást vállaltam, mivel nem tudtam, hogy az Úr majd erre a munkára hív. Szinte mindennap kellett készülnöm és utaznom. S közben írni. A maradék időben, ha kell, virrasztva... Mi volt ebben az időszakban az előkészület? Az Istenre való teljes ráhagyatkozás, az elmélyült imádságok, amelyekre szinte rákényszerültem ebben a szorításban.

Feleségem jelenléte, tanácsai, javításai igen sokat segítettek. Ismételten megtapasztaltam, milyen jó, ha van az embernek „segítőtársa”. Nagy dilemmám volt, hogyan fogalmazzak, hol a határ. Ilyen személyes hangvételű, vallo-másokkal, versekkel illusztrált közeledésem, megnyilatkozásom még nem volt az olvasók felé. Folyamatosan imádkoztam, hogy mennyei vezetést kapjak. Külön tapasztalat volt számomra, hogy Hites Gábor és Horváth Sándorné lektori észrevételeikkel megerősítettek abban: van értelme ennek az összeállításnak, másrészt segítettek a tisztázásban, illetve hogy Környei Éva rövid határidővel elvállalta a szöveggondozást. S alaposágával, figyelmességével nagyot lendített az anyag színvonalán. Nagyon hálás voltam a jó Istennek. A szemem előtt érett be a könyv, és érte el azt a minőségét, amire igent mondhattam.

Azonban ezek után még a képek kiválasztása és előkészítése a nyomásra több száz munkaórát igényelt, s bizony nem egy éjszakát. Vöcsei István szerkesztői munkája nagy segítség volt számomra, kritikája több, minőségileg gyengébb fotótól szabadította meg a könyvet, s gazdagította méltóbb képekkel.

Tudtam – festő, alkotó, író ember lévén –, hogy addig úgysem adom ki kezemből az anyagot kiadásra, amíg bent-ről, a szívem mélyéről nem hallom a megnyugvást jelentő egyértelmű hangot: elkészült. Ez már nem a tiéd. Megszületett. A szorító idő miatt azonban ez eléggé elképzelhetetlennek tűnt, de most még ez az akadály is elhárulni látszott... Istenünk vezetése minden ponton megmutatkozott, Atyánk újra megmutatta, mit jelent Vele együtt dolgozni, lépésről lépésre szorosan Vele haladni.

Emberileg lehetetlennek tűnt előttem, hogy a karácsony előtti eszeveszett nyomdai és kötetzeti leterheltség mellett lesz nyomda és kötetzet, amely elvállalja a könyv elkészítését. Csak november elején mertem – amikor már minőségileg olyan szinten állt az összeállítás, hogy vállalhat-

tam – megkeresni a nyomdát és a kötetet, s megkérdezni: vállalnák-e. Csodák csodájára vállalták, elfogadható árajánlattal.

A könyv elkészült, de nem volt kiadóm. Több kiadási lehetőség is kínálkozott. Elsőként azonban közösségünk könyvkiadójához fordultam. Szigeti Gábor testvérünk nyitott volt a megkeresésre, az együtt munkálkodásra. Nagy öröm volt számomra együttműködési készsége és rugalmassága.

A nyomda nagyvonalúan ugyanazokat a feltételeket biztosította, mint az előző, a *Természet és ember a Biblia és a költészet tükrében* című könyvünkénél. Tehát nem kellett azonnal fizetni, hanem haladékat kaptunk decemberig-januárig. S így javarészt az eladott könyvek bevételéből, a szabott időre kiadónk ki is tudta fizetni a jelentős – közel kétmillió forintos – nyomdai, kötetelési költséget.

Jogosan teheti fel bárki a kérdést: „Ez a kemény munka beleillik az előkészületi évbe?” Én is ezt kérdeztem, és egyértelmű lett számomra a válasz. Ez egy része volt, sok-sok tapasztalattal, tanítással, küzdelemmel, erőfeszítéssel, lelki megerősődéssel, ami az én előkészületemhez magam és mások javára bizonyára hozzátartozott. Isten kegyelmesen lehetőséget biztosított az elcsendesedésre, visszavonulásra e sűrű munkálkodás előtt és után is.

Így tudnám összefoglalni: számomra eddig az előkészületi év visszavonulást jelentett, a Teremtő műveiben való gyönyörködést, a Teremtő dicséretét szolgáló munkát, tartozásaim felszámolását, felgyülemlett ígéreteim beváltását, elmaradt személyes látogatásaim bepótlását. S újra és újra visszavonulást Istenünk bensőséges szeretetébe, hogy itt töltekezve alkalmas lehessen arra a küldetésre, amelyre kiválaszt, hogy a munkatársa lehessen, s erőt nyerjek a szolgálatra az emberek megmentésében.

„Otthonra vágyunk mindannyian, bensőséges megtapasztalásokra Istennel és emberrel egyaránt. E nélkül hideg és üres az élet. Csak a szeretet forró kisugárzásában vagyunk biztonságban. Szeretetet adni csak az által lehet, aki maga a szeretet, aki forrása ennek az éltető melegnek, s ki más lenne ez a forrás, ez a kútfő, ha nem a mi szülőnk, apánk, anyánk, a mi Istenünk. S Ő nemcsak szüntelenül sugározza az éltető fényt, hanem vágyik is a mi szeretetünkre, hisz így lehet csak kölcsönös, maradéktalan a szeretet-áramlás. Ez maga az áldás, maga az élet, az igazi boldogság. A hazatalálás. Ez a mi otthonunk, a megérkezésünk.” (Szabó Attila: *A természetben a Teremtővel. Versek, igék, vallomások*, BIK Könyvkiadó, Budapest, 2007, 25. o.)

Szabó Attila

A „csendesedjétek el...” üzenetét. Ez a gondolat világot fel bennem, amikor először hangzott el a felhívás nyugalom évével, a felkészülés idejével kapcsolatban, amikor közösen gondolkodtunk erről.

Elcsendesedés a munka közben. Vajon mit jelent ez? Hiszen az evangéliumnak hangoznia kell, a munka nem állhat meg, emberek sokasága él remény, vigasz, útmutatás és Isten ismerete nélkül. Azon gondolkodtam, vajon mit jelent ez az én számomra, aki az Isten művében női szolgálattevő vagyok. Mit jelent a munkatársi kapcsolatokban, hiszen Jézus kettésével küldte ki a tanítványokat, majd pedig újra összegyűjtötte őket, hogy elcsendesedjenek Isten előtt, és közösen készüljenek a további feladatokra. Még egy igen fontos szempont merült fel, ami nekünk, női munkásoknak nagy kérdés: hogyan valósulhat meg a Biblia elve, miszerint Isten a vezetés szolgálatát mind a családban, mind a gyülekezeti munkában alapvetően a férfiakra bízta. Sokat beszélgettünk erről. Ezen a területen is úgy éreztük, hogy változásra van szükség. Átengedni a vezetést a szolgálatban, a gyülekezeti munkában férfi munkatársainknak.

Őszintén kértem Isten segítségét ezekben a kérdésekben, de legfőképpen az Ő személyes jelenlétét az életem-

ben és szolgálatomban. El kell mondanom, hogy az elcsendesedés még nem teljes. Nem mondhatom, hogy már elértem, de elindultam. Belső küzdelmek, vívódások és elcsendesedések váltják egymást. A cél és az irány Krisztus. „Ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására.” Harc nélkül nincs győzelem, Pál nemes harcáról beszél. A cél az életemben, hogy ne hagyjam ki ezeket a harcokat, miközben az ellenség el akarja takarni a szemem elől Megváltómat. Szeretem Istent, és szeretem az embereket. Most jobban fáj minden kishitűség, figyelmetlenség vagy mulasztás. Ma kell megtanulnom élő közösségben lenni Istennel, hogy ne maradjak le. A körülmények nehezeden fognak, és én nem akarok Istennek fájdalmat és csalódást okozni. Az elcsendesedéshez Isten biztosítja az időt. Vagy korán felébredek, hogy olvashassak és Vele beszélgessek, vagy olyan az élethelyzet, a feladat, hogy szükségem van Istenre és a munkatársak segítségére. Nem akarok Isten nélküli pillanatokot, órákat, napokat megélni, küzdeni akarok az elfáradás, megszorodás ellen.

Komolyan kértem Istent, hogy mutassa az utat, hogyan kell együtt dolgoznunk férfi munkatársakkal a bibliai rend szerint. Volt olyan hét, amikor nem láttam előre, mi lesz a

feladatam. Persze én találtam volna munkát, de nem akartam a belső bizonyosság nélkül dolgozni és élni. Isten pedig küldte a feladatokat. Jöttek a felkérések a férfi munkatársak részéről, kezdtünk együtt dolgozni és gondolkodni a feladatokról. Isten áldását tapasztaltam. Megterveztem egy napomat, látva a szükségleteket, Isten pedig új irányt mutatott, mert Ő tudja, mi a jó és szükséges. És én nem fordultam hátra, mert tudtam, hogy mindig az a legjobb, amit Ő ad és mutat. Időnként van bennem félelem, ami fokozza a küzdelmet, de nem akarom feladni, és nem akarok meghátrálni. Mindennap fel akarom tenni a kérdést Istennek: Mit akarsz Uram, hogy cselekedjem? Tudom és hiszem, hogy Isten napról napra kiterjeszti rám kegyelmét, mert nemcsak erőre és vezetésre, hanem a megbocsátására is szükségem van. Az írás mellett is nehezen döntöttem, reggel úgy gondoltam, el kell döntenem, hogy írok vagy látogatok. Isten pedig mindkettőt rám bízta. „Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok segítségül, amíg közel van.” Ez az Ige készítet arra, hogy folyamatos legyen Isten keresése az életünkben, mert az idő rövid.

Köszönöm Istennek mindazt, amiben megsegített, és hiszem, hogy ami hátravan, abban is segíteni fog. Köszönöm a munkatársaknak is, akik közvetlenül nem tudtak erről a küzdelmemről, de együttműködtek Istennek, hogy én azt tegyem, ami kedves Őelőtte. Köszönöm azoknak, akik bátorítottak, hogy írjam le a gondolataimat, így is hálát adva Istennek a segítségéért és szeretetéért. Menekültem előle, halogattam az utolsó pillanatig, féltem leírni, de Isten kiemelt ebből.

Kívánok a testvéreknek csendes percek és órákat, egyedül és közösen is, hogy Isten ne alkalmi Vendég legyen az életünkben, hanem végleges otthonra találhasson a szívünkben. Isten felel imáinkra és kéréseinkre, ha használjuk a szemgyógyító írt, s elfogadjuk a próbákat és a feladatokat. Jó tudni, hogy nem vagyok egyedül ebben a küzdelemben.

Testvérek, keressük mindnyájan az Urat, „várván ama boldog reménységet”, hogy a munka befejeződik, és sokára találkozhatunk Jézussal!

Horváth Sándorné

Annak felismerését, hogy „még egy fogyatkozás van benned” (Lk 18,22). Néhány héttel ezelőtt hallhattam egy nagyon elgondolkodtató prédikációt a gazdag ifjúról, aki végül megszorodva ment el Jézustól, mert képtelen volt odahagyni igen nagy gazdagságát. Jézus látta benne a lehetőséget, hogy Izrael hiteles tanítója válhatott volna belőle, akár egy másik Pál apostol is, ő mégis képtelen volt ezt az egy nagy fogyatkozást kiküszöbölni az életében.

A prédikáció után eltöprengtünk néhányan. Először úgy tűnt, irigylésre méltó ez a fiatalember, hiszen neki csak egy fogyatkozás volt az életében, mi pedig „több sebből vérzünk”. De azután ráébredtünk, hogy többünk életében egy-egy alapprobléma az, ami elválaszt bennünket Istentől. Mindenkinek egy féltve őrzött „vagyon” van, amit képtelen elereszteni. Volt, aki azt mondta, ő nem tud nemet mondani, volt, aki arra panaszkodott, hogy nincs rendszer, nincs rend az életében, vagy olyan, aki nem tud lemondani teljesen a világi életviteléről, és olyan is, aki nem bízik eléggé a Gondviselésben, ezért igyekszik bebiztosítani magát minden helyzetre. Nekem a kényelemszeretet a nagy fogyatkozásom.

Rengeteget küzdöttem már életemben a részproblémákkal, amelyeknek ugyanaz a gyökere. Sokszor éreztem úgy, hogy képtelen vagyok ennyi mindennel egyszerre harcolni. A kényelemszeretetem a forrása annak, hogy évek óta

küszködöm a fölös kilóimmal, sokszor lusta vagyok még kitakarítani is, vagy halogatok nehéznek ígérkező beszélgetéseket, kerülök konfliktushelyzeteket, utolsó pillanatban kezdek neki fáradságos munkáknak, sőt néha hazudok is, hogy kényelmesebben elrendezzek egy-egy problémás helyzetet. Ez mind egy nagy jellemhiba, amit Isten segítségével le lehet győzni, és ennek minden ágán egyszerre megszüntethető a kötődés.

Óriási felfedezés volt ez számomra. Hát megtörhető a bűn, ami távol tart Istentől? Nem kell megszorodva elkullognom, mint a gazdag ifjúnak? Egy dolog van csak, ami elválaszt Tőle? Ez persze nem azt jelenti, hogy már le is győztem, csupán felismertem és átláthatóbbá vált számomra. Nem kell mindig a könnyebb utat választanom, nem kell mindig kellemesen éreznem magam, ettől még lehetek boldog. Mi baj van a kihívásokkal, a kényelmetlenségekkel, az általam mindig is került változásokkal? Semmi. Ha Isten volt olyan kegyelmes, hogy szembesített ezzel, biztosan van számomra is megoldása, ahogyan a gazdag ifjú számára is volt. Csak fel kell vállalnom ezeket a helyzeteket. Az én döntésem, de az Ő szabadítása, csak el kell vennem az Ő kezéből.

Az a példázat jutott eszembe, amikor Jézus a mennyek országát a földben talált kincshez hasonlítja, amiért a földműves mindenét eladja (Mt 13,44). Már csak ez az oda-

szánás kell, mert ha biztos vagyok benne, hogy jóval többet ér a jelenlegi vagyonomnál az a drágakő, amit találtam, örömmel adom el mindenemet. Csak így leszek képes lemondani a kényelemszeretetről, ha a nagyobb kincshez: Jézushoz ragaszkodom.

Inkább most mondja Jézus, hogy még egy fogyatkozás van bennem – mint az ítéletkor. És remélem, egyszer majd mindenki számára látható eredményei is lesznek a döntésemnek.

Várhelyi Rita

Az énemtől való elcsendesedést. Ez nem feltétlenül azt jelenti, hogy kevesebb a munka. Sőt lehet, hogy sokkal több, de egy biztos, egészen más jellegű, minőségű, mint eddig volt. Nekem valóban ez az olajgyűjtés éve, ami számomra az aprónak látszó dolgokban való engedelmességet, hűséget jelenti. Hogy mik az aprónak látszó dolgok: amik a világ szempontjából szóra sem érdemesek, azonban a menny értékrendje szerint arany lépcsőfokok az örök élethez vezető úton. Tudod, ahogy növekszem az Istenben, „az ismeretlen út” (Ésa 42,16) nem fogy el, sőt szélesedik, hosszabbodik, és a hitem ezzel párhuzamosan növekedik.

Amikor a Biblia-konferencián először hallottam az előkészületi évről, megértettem, hogy ez most van, és Isten szól nekünk. Szent komolysággal fogadtam, és kérdeztem Istent szüntelenül, mit jelent ez az én életemben. Kétségbeesetten vágytam arra, hogy Ő vezessen, nem bíztam magamban, és így rávezetett arra, hogy előbb a szombatnapot szenteljem meg az első percétől az utolsóig, s a többi hat napon rendezem a bűneimet mind Vele, mind embertársaimmal, testvéreimmel. Azt is megvilágosította előttem, hogy a tized a Biblia szerinti tized legyen, az adakozásban bátrabb legyek, és a szeretetet vendégség formájában is gyakoroljam. Természetesen a napok teltével a testvérek közvetítése által is kaptam intést, feddést, és áldásos olvasnivalókat a szombat tekintetében. Így reformált meg az Úr a tiszta szombatnap megünneplésére a Szentlélek megtisztító ereje által, ami minden ember életében egyéni átadást igényel. Ezután felismertem, hogy a szombatévet csak a szombatnap általi megszentelődés fényében lehet megérteni. Ha a szombatnapot úgy tartjuk meg, ahogy az Úr kívánja, tehát megszenteljük a Szentlélek segítségül hívása által, akkor Ő is megszentel bennünket, és kitölti ránk a SZERETETÉT. Így összekovácsolódunk az Ő szeretetében, amely folyamatos lesz egész év-

ben, és így válik szombatévvé. Most, írás közben világosodik meg előttem, hogy a szombat mint jel a nép között mit jelent. Ha úgy nézzük, a mennyben mindennap szombat van, mert a mennyben mindennap tökéletességben van jelen a szeretet. Ezt mi is el tudjuk érni, és el is fogja érni az, aki hallja és megcselekszi az Úr szavát. Ha azok, akik felismerik az igazságot, teljes odaszánással hagyatkoznak Istenre, és szolgálják Őt, imában odaáldozva énüket, a Szentlélek megtisztító hatalmával élve, akkor hamar kitöltetik a többi emberre az ébredés eszméje, vágya, valósága, és akkor ezt az egész világ látni fogja. Amikor az utolsó emberek is csatlakoznak, akkor lesz itt a vég. Most már látjuk, ismerjük a célt: Isten hasonlatossága Krisztus által. Mindezek után fel kell tennünk a kérdést Istennek – békét nem hagyva neki addig, míg meg nem válaszolja –, mi az én részem, mi az Ő akarata énám nézve? És ezután nem lehet kisebb az igény, mint hogy az Ő személyes, élő vezetése folyamatos legyen: többé nem tekintve a többiekre abból a szempontból, hogy ők mit nem tesznek, mert mi közöm nekem a bűnhöz, amely a másikat ítéletet, megítéli. Viszont annál nagyobb a felelősségem, hogy én is úgy tudjak tekinteni a másokra, ahogyan Isten tekint rám: elesettnek látni embertársamat, és ez fájjon nekem annyira, hogy azon gondolkozzam, hogyan tudnék előtte jó példával járni, amivel ő is szilárd alapot találhat.

Bárcsak olyan alázatra jutna mindenki, hogy az Úr beszédére többé nem lennénk immúnisak. Nagyon várom már azt a pillanatot, amikor Isten választott gyermekein tükröződik a valódi szeretet, amely sokak számára vonzó lesz. 2Timóteus 2,22 megszívlelendő szavaival zárom soraimat: „Az ifjúkori kívánságokat pedig kerüld; hanem kövesd az igazságot, a hitet, a szeretetet, a békességet azokkal egyetemben, akik segítségül hívják az Urat tiszta szívből.”

Mónika

SALGÓTARJÁNI GYÜLEKEZETVÁSÁRLÁS

„Vesd a te kenyeredet a víz színére...”

Jó ideje sejtettük, éreztük már, hogy költözünk kell majd... Pedig sok-sok áldást kaptunk abban a kis imaházban. 1984-ben költöztünk oda, Kishartyánból a városba, Salgótarján peremére, ahol kőhajításnyira volt a buszmegálló, s tízpercnyi sétára a vonatállomás. Az évek alatt jó néhányszor felújítottuk, szigeteltük, korszerűsítettük a két házikót, amely kis kertjével, udvarával szeretettel szolgált bennünket, a salgótarjáni gyülekezetet.

A rendszerváltáskor egy új gyár telepedett a közelbe, a főút túlsó oldalára. Fojtó, mérgező füstjét hétvégén is ontotta,

sokszor bizony ablakot sem nyithattunk. Ennél is nagyobb hátránynak bizonyult az, hogy messze voltunk a városközponttól, így az evangelizációs előadás-sorozatok alkalmával mindig termet kellett bérelnünk benn a városban. Néha-néha szóba hoztuk, hogy mennyivel kényelmesebb lenne egy olyan ingatlan, amely könnyebben megközelíthető az érdeklődők számára, ahová bátrabban szervezhetnénk programokat hétvégékre, hétköznapokra egyaránt. De próbálkozásaink és tervezgetéseink újra és újra abbamaradtak, hiszen emberi számítás szerint semmi esélyünk nem volt a meglévő kis imaházunk árából újat, megfelelőbbet vásárolni. Voltak testvérek, akik nyugalomra intettek minket, mondván, nem elsősorban a hely adottsága vagy alkalmatlansága a ludas abban, hogy mindannyiunk fájdalmára bizony kevesen vagyunk. A régebbi, idős testvéreink közül so-

kan nem élnek már, fiataljaink zöme pedig elkerült máshová tanulni, dolgozni, családot alapítani...

2005-ben az országos imaheti adományt a mi gyülekezetünk kapta meg. Természetes, hogy elkezdtünk felelősséggel tervezgetni az adomány legmegfelelőbb felhasználásáról. Az is természetes, hogy nem voltunk teljesen egy véleményen... De abban tökéletes egyetértés volt közöttünk, hogy teljes bizalommal Istenre bízunk a jövőnket.

Imaóráinkat követően a korábbi sikertelen próbálkozásaink, no meg a józan emberi kalkuláció ellenére 2006 áprilisában gyülekezetvezetőnk elhelyezett egy

táblát a kerítés mögött, rajta a mobilszáma és az egyszerű felirat: ELADÓ. Jöttek az érdeklődők, akikkel értékes beszélgetések alakultak ki, hiszen rákérdeztek, mit jelent a homlokzat feliratán az, hogy „Bibliaiskolák Közössége”, és milyen imaház ez voltaképpen?

Időközben megkaptuk a 2006-os imaheti adomány felét is. Azonban nem nagyon mertünk bízni abban, hogy a meghirdetett összegért eladható lesz az imaházunk. Tulajdonképpen nem is baj, úgyis annyira szeretjük...

De megérkezett az igazi vevő. Elégedett volt az épület adottságaival, külön örült annak, hogy Isten házaként szolgált. December közepén fizetett, az év utolsó szombatját még ott tölthettük...

Most aztán merre, hová induljunk? Úgy éreztük, „rá kell lépnünk a vízre”... Délután át-meg átbeszéltük az ingatlanvásárlás, illetve -bérlés lehetőségét.

Óvatos és csendes ötletként merült fel a város központjának egy csendes, tiszta, nyugodt része, ahol egy korábban alapítványi művészeti iskolaként működő épületet hirdettek eladásra – de tudván, milyen drágák ott az ingatlanok, nem sokáig időztünk ennél a felvetésnél. Bölcsebbnek és előremutatóbbnak tűnt, ha az idő szorossága miatt inkább csak az anyagilag elérhető lehetőségeket vesszük sorra. Pedig ha tudtuk volna...! De hát akkor még nem tudtuk, hogy bizony az a ház ránk vár. A berendezéseinket, bútorainkat egy városi óvóhely pincéjében helyeztük el. A szombati istentiszteleteken a dorogházi gyülekezet látott minket vendégül. Dorogházi testvéreink olyan örömmel és szeretettel fogadtak bennünket, hogy szombatról szombatra nagyon vártuk a velük való találkozást. A hétköznapi napok pedig komoly keresgéssel teltek. Jó néhány kört lefutottunk... Valahogy egyik lehetőség sem akart sike-

rülni... Január végére mégis meglett az új imaházunk. Az a bizonyos, amelyik korábban művészeti iskola volt. Elő volt az már készítve, Isten nekünk tartogatta.

Február elején költöztünk, s máris a takarítás, rendbe-tétel nehéz, de nagyon lelkes, örömteli munkájában találtuk magunkat. A dorogházi testvérek jelentős anyagi segítségük mellett a nehéz fizikai munkában is önzetlenül segítettek. A legközelebbi istentiszteletre már arra méltóan fogadhatott mindenkit az imaterem és az épület nagy része.

Hálások vagyunk mindnyájatoknak, akik segítettek bennünket adományaitokkal és imáitokkal is. Hálások vagyunk Istennek az épületért, és a tapasztalatért, ahogyan idekerültünk.

Egy éve költöztünk, s úgy érezzük, a munka java most kezdődik...

„NEM SZEMÉLYVÁLOGATÓ AZ ISTEN”

Istennek sok olyan tulajdonságát ismerhetjük meg, amely reménnyel, örömmel és szeretettel tölt el bennünket iránta. Jó tudni, hogy Isten nem személyválogató. Nem nézi gazdagságomat, nem nézi bőröm színét, betöltött pozíciómat, iskolai végzettségemet, még azt sem nézi, mennyi bünt követtem el. Csak azt nézi, ami a szívemben van. De ha Isten nem személyválogató, nem lehetek az én sem.

A személyválogatással kapcsolatban általában a Péter által mondott ígére szoktunk gondolni: „Péter pedig megnyitván száját, mondta: Bizony látom, hogy **nem személyválogató az Isten.**” (Ap csel 10,34) Azt gondoljuk, ez csak arra vonatkozik, hogy nemcsak a zsidóknak, hanem minden nemzetségnek hirdetni lehet és kell az evangéliumot. A személyválogatás azonban nem csupán ebben nyilvánulhat meg. Mi sem mutatja ezt jobban, mint az a tény, hogy az egész Szentírásan keresztül vonul Isten figyelmeztetése: ne legyünk személyválogatók.

„Metéljétek azért körül a szíveteket, és ne legyetek ezután keménynyakúak, mert az Úr, a ti Istenetek, istenek Istene, és uraknak Ura; nagy, hatalmas és rettenetes Isten, aki **nem személyválogató**, sem ajándékot el nem fogad. Igazságot szolgáltat az árvának és az özvegynek, szereti a jövevényt, adván néki kenyeret és ruházatot. Szeressétek azért a jövevényt, mert ti is jövevények voltatok Egyiptom földjén. Az Urat, a te Istenedet féld, őt tiszteld, őhöz ragaszkodj, és az ő nevére esküdj.” (5Móz 10,16–20)

„Keményen megbüntet, ha titkon vagytok is személyválogatók.” (Jób 13,10)

„Aki nem nézi a fejedelmek személyét, és a gazdagot a szegénynek fölébe nem helyezteti, mert mindnyájan az ő kezének munkája.” (Jób 34,19)

„A gonosz személyének kedvezni nem jó, elfordítani az igazat az ítéletben.” (Péld 18,5)

„Ezek is a bölcsek szavai. Személyt válogatni az ítéletben nem jó.” (Péld 24,23)

„Személyt válogatni nem jó, mert még egy falat kenyérért is vétkezhetik az ember.” (Péld 28,21)

„Azért én is szidalmasakká tettelek titeket, és utálatossákká az egész nép előtt, amiatt, hogy meg nem őriztétek az én utamat, hanem személyválogatók voltatok a törvénnyel.” (Mal 2,9)

„Mert **nincsen Isten előtt személyválogatás.**” (Rm 2,11)

„Ti is, urak, ugyanazt cselekedjétek övelük, elhagyván a fenyegetést, tudván, hogy a ti Uratok is mennyben van, és **személyválogatás nincsen Ónala.**” (Eféz 6,9)

„Aki pedig igazságtalanságot cselekszik, jutalmát veszi igazságtalanságának, és **nincsen személyválogatás.**” (Kol 3,25)

„A tekintélyesektől pedig, bárminők valának régen, azzal nem törődöm, Isten nem nézi az embernek személyét: mert velem a tekintélyesek semmit sem közöltek.” (Gal 2,6)

„Atyámfiak, ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, amely van a dicsőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban.” (Jak 2,1)

„De **ha személyválogatók vagytok, vétkeztek**, elmarasztaltatva a törvény által, mint annak megrontói.” (Jak 2,9)

„És ha Atyának hívjátok őt, aki személyválogatás nélkül ítél, kinek-kinek cselekedete szerint, félelemmel töltöttek a ti jövővénységetek idejét.” (1Pt 1,17)

A személyválogatás azt jelenti, hogy megkülönböztetünk embereket egymástól. Válogatunk közöttük. Már Mózes első könyvében látjuk a példát, hová vezetett Izsák és Rebeka életében a gyermekeik iránti megkülönböztető szeretet. Ezt az örökséget vitte aztán tovább magával Jákob, amikor Józsefet tüntette ki túlzott figyelmével és szeretetével. A személyválogatás megromlott természetünk része, küzdenünk kell ellene.

Különbséget tenni az emberek között több okból lehet. Általában a szimpátia és az antipátia a mozgatórugó. Sokszor magunk sem tudjuk, miért szimpatikus az egyik ember, s a másik miért nem. Gyakran előfordul, hogy egészen apró ok miatt ellenszenves valaki. Például vihogva nevet, vagy turkál az orrában, ami zavar bennünket. Kétféle okot különböztethetünk meg. Az egyik ok, amiről az ember nem is tehet. Nem elég okos, túl okos, nem elég iskolázott, nem elég gazdag, túl gazdag, kisebbségbe született. A másik ok a személyiségével függ össze. Nem úgy beszél, nem úgy viselkedik, nem úgy cselekszik, ahogy elvárnánk tőle. Hízogó, képmutató, becsvágyó, modortalan, udvariatlan, kötekedő, beképzelt, nem tisztálkodik rendesen. A példákat hosszan lehetne sorolni. Az okok általában minden embernél eltérőek. Olyanok is vannak, akik szabályos skálát állítottak fel. Vannak, akiket ki nem állhatnak, mások már csak ellenszenvesek, aztán a közömbösek, majd a kicsit szimpatikusak, végül a nagyon kedveltek következnek. **Keveset beszélünk róla, de ez**

éppen olyan bűn, mint az irigység. Egy tőről fakadnak, és nagyon sok a közös bennük. Mint minden bűn, ez is vakká és süketté tesz, s torz önértékelést idéz elő.

Ha valakit *pozitívan* megkülönböztetünk másokkal szemben, akkor kevésbé vesszük észre a hibáit, de lehet, hogy ha észrevesszük, akkor sem figyelmeztetjük. Olyan vakká tesz bennünket, hogy ha az illető rossz tanácsot ad nekünk, azt is hajlamosak leszünk elfogadni, csak azért, mert ő mondta. Hiszen ő nem tévedhet. Hajlamos vagyok akkor is segíteni neki mások ellenében, amikor rossz úton jár.

Míg ha valakit *negatívan* különböztetünk meg, akkor hajlamosak vagyunk csak a hibáit észrevenni, a jó tulajdonságait nem. És olyan vakká válunk, hogy ha az illető jót mond, hűen képviseli az igazságot, és jó tanáccsal lát el bennünket, akkor sem értékeljük semmire. Hiszen tőle semmi jó nem származhat. Ha észreveszem egyáltalán, hogy szüksége volna valamire, akkor sem segítek neki, vagy csak nagyon kis mértékben, nehogy azt mondják rám, hogy személyválogató vagyok.

A torz önértékelés pedig azért következik be, mert egyeseket magunknál különbnek tartunk, míg másnál magunkat tartjuk jobbnak.

A személyválogatás alól senki nem kivétel, ha nem Krisztus uralja a szívét. Ha felfedezzük az életünkben ennek akár a csíráját is, kérjük Istent, hogy segítsen az Ő szemével látni az embereket és az eseményeket, hogy megszabadulhassunk ettől a kicsinynek tartott „hibánktól”.

Monostori Mária

FELHÍVÁS

AZ SZJA 1%-ÁNAK FELAJÁNLÁSA

Keresztény Advent Közösség – technikai szám: 0080

Reménység Gyermeksegély és Rehabilitációs Alapítvány – adószám: 19010777-2-43

Oltalom Alapítvány – adószám: 19179485-1-13

A Keresztény Nevelésért Alapítvány – adószám: 18857845-1-17

Spalding Teológiai Képzésért Alapítvány – adószám: 18692938-2-13

BESZÁMOLÓ A 2006. ÉVI 1%-OS FELAJÁNLÁSOK FELHASZNÁLÁSÁRÓL

Intézmény neve	Felajánlott összeg	Felhasználás célja
Keresztény Advent Közösség	6 647 491 Ft	a lovasberényi idősek otthona működési támogatása
Reménység Alapítvány	526 645 Ft	a Reménység Gyermekotthon működtetése
Oltalom Alapítvány	1 719 498 Ft	az Életadó Tv működtetése
A Keresztény Nevelésért Alapítvány	426 964 Ft	a Comenius Általános Iskola támogatása
Spalding Alapítvány	971 284 Ft	a Sola Scriptura Teológiai Főiskola támogatása

GONDOLATOK AZ ELŐKÉSZÜLETI ÉVRŐL A BÉKÉSI GYÜLEKEZETFELÚJÍTÁS KAPCSÁN

A Viharsarok legbékésebb városában, Békésen az elmúlt évben megújult a gyülekezetünk, s magunk mögött tudhatjuk az épület teljes felújítását. A közel-múltban, január 12-én a környék gyülekezetei és testvérei részvételével hálaadó istentiszteletet tartottunk, melyen Cserbik János testvér szólott a gyülekezet felújításához és a szép számmal jelen lévő – az épület felújításában is részt vállaló – testvérekhez, barátainkhoz.

Egy gyülekezetfelújítás elképzelhetetlenül sok új és régi dolgot, elfeledett és máskor eszünkbe sem jutó érzést, kapcsolatot, vitát tud előhozni. A tavalyi év azonban a békési testvérek életében nem pusztán a gyülekezet felújításának éve volt, hanem az előkészületi év terveit hallva – mint mindannyian az országban – lelki hiányosságainkat és szükségleteinket vizsgálva gondolkodtunk, hogyan valósulhatna meg mindez a mi életünkben is? Az értekezletekről szóló hírek, majd az adventtábor, ősszel pedig a Biblia-konferencia gondolatai mind-mind foglalkoztatták gyülekezetünket, amely zömében idős, illetve nagycsaládos testvéreinkből áll. Mindannyian megértettük, hogy senki sem fogja megmondani, mit is kell tennünk, körlevél sem érkezik pontosan végrehajtandó tervekkel...

Mindnyájan egyetértettünk abban, hogy a gyülekezetünk így nem maradhat. Mivel közel százötven éves házról van szó, imaházunk, az Istennel való találkozások egyik legfontosabb helyszíne méltatlan, leromlott állapotban tett bizonyosságot minden arra járó számára – sajnos rólunk és a közösségről. Látva közösségünk anyagi nehézségeit, nem túl biztatónak ígérkezett központi támogatás híján nekifogni egy közel 10 millió forint körüli külső-belső renoválásnak. A „hol kezdjük?”, valamint a minimális feltételek hiánya (mindössze 300 ezer forintunk volt) azonban mégsem tántorított el bennünket, s látva a szükségleteket, külön-külön és mint gyülekezet is a mi hatalmas Istenünk elé tártuk helyzetünket. Megerősödtünk, hogy mindenképpen elkezdjük az építkezést,

bármilyenek is a kilátások, egy bizonyos ütemterv és fontossági sorrend alapján, s amit lehet, azt a legjobb tudásunk szerint véghezvisszük. Ócsai Imre testvért megnyerve a múlt év őszen megkezdődtek a munkák. Az első és mintegy a forrásokot megindító adományok Telkibányáról és Budapestről, a Széchenyi-hegyről érkeztek.

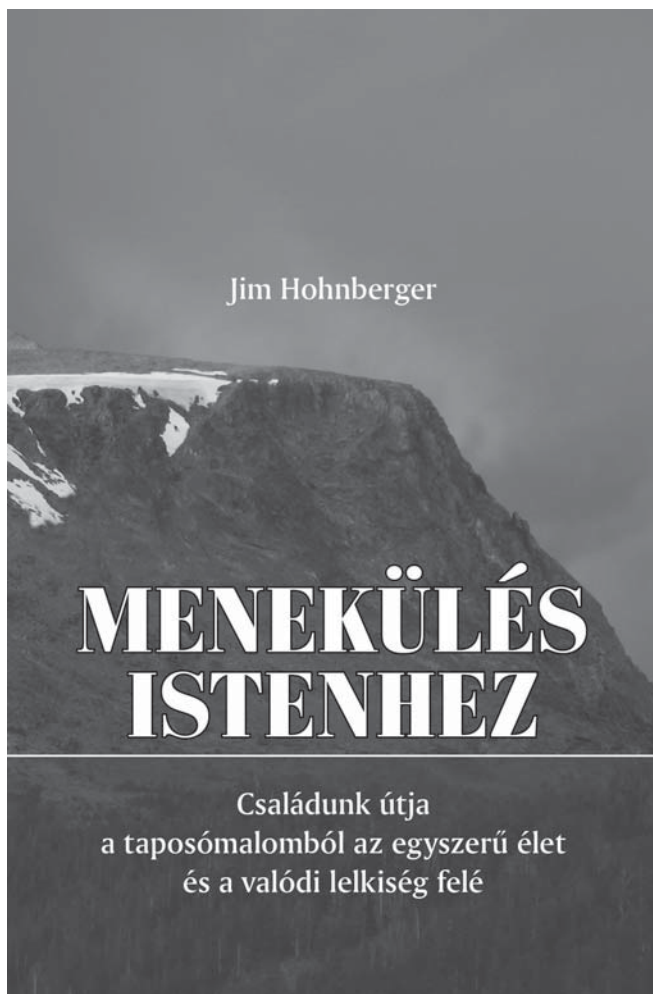
Újabb és újabb feladatokat tudtunk így elvégezni, és a gyülekezet is egyre jobban bátorságra kapva vette ki részét a munkákból. Rövid időn belül többen késztetést éreztek nagyobb összegek adományozására, akiknek a személyét nem is ismerve szembesültünk azzal, hogy a lehetetlennek tűnő vállalkozás megvalósulhat a kerítésen túl a teljes betonozással és szigeteléssel, a nyílászárók cseréjével együtt, amit talán nem is gondoltunk, terveztünk. Így a teljes épületegyüttest felújítottuk, s tavasszal az udvar és – egy kedves barátunk felajánlásával – a teljes tetőfelújítás és cserépcsere is sorra került. Önzetlen segítséget tapasztaltunk több magánszemély részéről is, akik a fürdőszobai felajánlásokon át a teljes festék- és vakolatanyagokat, valamint padlószőnyegeket biztosították számunkra.

Megemlékezhetnénk személyes tapasztalatainkról, amikor stoppos ismeretségek nyomán egy kedves barátunk önzetlenül vállalta a festés oroslánrészét, és hogyan lett kirendelve minden, amire csak szükségünk volt, jobban, mint elképzeltük volna.

Számunkra az előkészület éve egy régi tartozás rendezésével indult: tartoztunk azzal, hogy Isten nevére ne vetüljön szégyen többé miattunk és környezetünk miatt. Hálásak vagyunk a személyes megerősödésekért, a felülről való vezetésért. Legvégül közösen állapítottuk meg: csupán az út elején vagyunk. A személyes tartozásainkkal, régi és új felelőségekkel, testvérekkel, barátaink megkeresésével és megtartásával kapcsolatban a vizsgánk még csak most kezdődik.

A békési gyülekezet nevében
Balog Tibor

A GYŐZELEMRŐL EGYSZERŰEN, ÉLETSZERŰEN

Fedezzünk fel egy könyvet, amely a gyakorlatban mutatja be a hit általi megigazulást.

Régóta ismerhetjük egyéni és közösségi életünk megújulásának kulcsát; az elméletben ugyan kissé elkoptott, teológiailag részletekbe menő magyarázatokat, az úgynevezett hit általi megigazulás tanítását. Azonban a valóságban sajnos kevesen ismerjük ennek életünket, jellemünket átalakító hatalmát. Sokáig azt gondoltam, biztosan az elmélet megértésében lehetnek még homályos pontok, amiért ez nem működik az én életemben. Talán vannak még teológiailag homályos, számomra még egészen ki nem tisztázott részei ennek a tanításnak, emiatt nem tapasztalom meg a győzelem örömét. Bizonyá-

ra nem értettem meg elég mélyen az evangéliumot, azért van annyi elesés az életemben. Valaki azt mondta: „Mi már szinte bálványt csináltunk a hit általi megigazulás elméleti ismereteiből. Sok könyvet kiadtunk és prédikáltunk erről a témáról. Kicsit hasonlítunk a gnosztikusokhoz, akik szerint a tudásban valamiféle misztikus erő, üdvözítő hatalom rejlik.”

Ennek a most megjelent könyvnek az elolvasása arra döbentett rá, hogy természetesen nem az evangélium egyszerű, de mélységes tanításainak ismeretével van a baj, hanem azok hétköznapi alkalmazásával. A gyakorlatról eddig úgy gondolkodtam, hogy ha valamilyen képpen sikerülne az eddig megszerzett minden ismeretet egyszerre fejben tartanom, és ha nagyon igyekszem az énem minden rútságával felvenni a küzdelmet, talán Isten kegyelmes lesz hozzám, és látva emberi igyekezetemet, megjutalmaz a győzelem tapasztalatával. E merőben téves felfogással szemben a könyv friss felismerésként hatott számomra, mert életszerűen és végtelenül egyszerűen mutatja be a győzelem lehetőségét. Röviden négy pontban foglalnám össze ennek lényegét:

1. A könyv egyszerűen megtaníthat arra, hogy önmagunktól megüresített szívvel fogadjuk el Isten állandó jelenlétét az életünkben.

2. Tanuljunk meg a lelkiismeretünkben figyelni Isten állandóan személyesen hozzánk szóló halk és szelíd hangjára.

3. Szoktassuk rá magunkat arra, hogy a legkisebb, leghétköznapiabb késztetéseknek is engedjünk. Vagyis kezdjük el gyakorolni önmagunk átadása és az isteni késztetéseknek való engedelmség leckéit.

4. Tapasztaljuk meg Isten csodálatos, bünt legyőző hatalmát és erejét minden helyzetben, minden kísértéskor.

A szerző gyakorlati, hiteles példákkal mutatja be, hogy mindezt ő miként élte meg és nyerte el a győzelem tapasztalatát mindennapi életében. Aki nyitott szívvel és őszinte tanulni vágyással olvassa el a könyvet (akár többször is), annak alapvetően megváltozhat az Istennel való kapcsolata.

S.A.

RÖVID RÉSZLET

A LÁTNI A LÁTHATATLANT C. FEJEZETBŐL.

Barátaim, szeretném, ha módomban állna keresztény életemet filmként bemutatni. Soha senki nem tanította meg nekem mindazt, amit most közkinccsé szeretnék tenni. Hosszú évekbe telt, amíg próbálgatás útján és sok hiba árán felismertem a magam számára ezeket az elveket.

Mostanra már egyértelmű, hogy a pusztán intellektuális tudás nem volt elegendő számomra, hanem inkább olyan igazságra vágytam, amelyet felhasználhatok a gyakorlati életemben. Remélem, az olvasó lelkében is felébreszthetem ugyanezt a vágyakozást. Ez az, ami igazán érdekel, ugyanis az olyan vallásnak, melyet nem alkalmazhatunk naponként – sőt inkább percről percre – az életünkben, szinte semmi haszna nincs.

A Krisztus-követő egyház korai időszakában a hit erős és eleven volt. Olyan mélyen változtatott meg életet, hogy az emberek csak döbbenet álltak és csodálkoztak. Ennek a válasznak hatalma volt.

Napjaink egyházai éppen e tekintetben hagyták cserben tagságukat, és vonták kétségbe saját létjogosultságukat. Mi az oka annak, hogy az egyháztól – minden keresztény egyháztól – oly méla undorral fordul el sok új megtérő? Mi az oka annak, hogy a fiatalok közül olyan kevesen maradnak meg a hitben? Mi az oka annak, hogy a vallásosság csak minimális különbséget eredményez a keresztény házaspárok válási arányszámaiban a világhoz képest? Vajon megálltunk-e valaha, hogy őszintén feltegyük magunknak ezeket a kérdéseket?

Sok egyházi vezető megtette ezt, és válaszaik nyomán egy sereg egyházi programot kezdeményeztek, amelyek ezeket a gyenge pontokat célozták meg. E programok szinte mindegyike csúfos kudarcot vallott. Miért? Mert a valódi probléma helyett csak a tüneteket próbálták meg kezelni. **A kereszténység rákfenéje az, hogy a magukat kereszténynek vallók közül (sőt még a lelkészek közül is) kevesen – nagyon, nagyon kevesen – vannak birtokában olyan evangéliumnak, amely az egész életüket képes átalakítani.** Ez merész kijelentésnek tűnhet, úgy hogy hadd szemléltessem a következő történettel.

Egyszer meghívtak, hogy lelkészek egy csoportja előtt beszéljek. Nem vagyok hivatásos lelkész, csupán laikus igehirdető. Hogyan szólítsam meg a „szakértőket”? A szószéken állva ezt mondtam nekik:

– Az a vágyam, hogy bárcsak minden alkalommal, amikor a lelkész a szószéken áll, felbukkanna mögötte egy nagy képernyő, és megmutatná, hogyan élt az elmúlt héten – hogyan bánt otthon a feleségével és a gyermekeivel, hogyan állt meg a kísértésekben és a próbákban. Ilyen feltételek mellett vajon felállnátok-e prédikálni?

– NEM! – válaszolták a lelkészek.

– Akkor, barátaim, ti még nem találtátok meg az evangéliumot. Jézusnak nem okozott volna gondot egy ilyen feltétel, mert cselekedetei éppoly egyenesek és tiszták voltak, mint a tanításai.

A Bibliában a korai egyház történetét Az apostolok cselekedetei című könyv tartalmazza. Az apostolok cselekedetei – nem az apostolok tanításai, az apostolok hitelvei, az apostolok prédikációi, hanem a cselekedetei –:

ezek jelzik, mi a valódi evangélium. Mert „gyümölcsseikről ismeritek meg őket” (Mt 7,16. 20).

Kedves olvasó, vajon hajlandó lennél-e alávetni magadat egy ilyen alapos vizsgálatnak? Ha nem, akkor kérek, kezeld másképp ezt a könyvet, mint az eddig olvasottakat. Ez ugyanis olyan kézikönyv, amely a saját életedben megvalósítandó projektet írja le. Rajtad múlik, hogy az itt olvasott tapasztalatokat beépítsd a saját tapasztalataidba. Vedd az itt bemutatott gondolatokat, és forgasd meg, rágd meg őket jó alaposan, dolgozd fel mindet gyakorlati módon, mígnem a sajátjaid lesznek.

Nagyon kevésre van szükség ahhoz, hogy ilyen életet élhess. Csak azt a meggyőződést kell táplálnod egész nap, hogy Isten veled van, azután pedig késznek kell lenned úgy cselekedni, ahogyan Ő vezet téged. Hogy ez túl egyszerű? Győződj meg róla a saját szemeddel!

A Spalding Alapítvány új kiadványai

A könyvek megrendelhetők
a kiadó címén, Bánné Imreh Ildikónál

Spalding Alapítvány

2053 Herceghalom, Zsámbéki út 10.
Tel./fax: 06-23/319-093; 06-20/569-7510
e-mail: spalding@spalding.hu

Vankó Zsuzsa

„Ha meghal az ember, hol van ő?”

A könyv az e kérdésre adott bibliai választ tartalmazza (Jób 14,10), rövid, nem hívők számára is közérthető megfogalmazásban. A témával kapcsolatos, félreérthető bibliai igék rövid magyarázata is megtalálható a függelékben. A könyv címében foglalt kérdés minden embert érint, érdek, ezért elsőrendű evangelizációs feladatunk, hogy ezt a kis terjedelmű, olcsó könyvet a lehető legszélesebb körben terjesszük, megemlékezve az alábbi kijelentésről: „E két nagy tévedéssel – a lélek halhatatlanságával és a vasárnap szentségével – fogja Sátán az embereket csalásainak foglyává tenni. Az előbbi a spiritizmus alapját rakja le...” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, BIK Könyvkiadó, 1991)

Ára: 550 Ft

A Spalding Alapítvány terjesztésében kapható Mészáros Istvánné Újvári Erzsébet **Hit szárnyán az újjászületésig** c. könyve (Kiskun Helikon, Akasztó, 2007). Az alapítvány szerény összeggel járult hozzá e könyv kiadásához, amely különleges dokumentuma annak, hogy egy egyszerű, falusi, katolikus asszony milyen ismeretbeli és hitbeli-lelki növekedést ért el mintegy húszévi szorgalmas Biblia-olvasás nyomán. Evangelizációs bizonyágtételként írta ezt a könyvét 86 esztendőskorában. (Lásd a kötet függelékében Vankó Zsuzsa A Biblia-olvasás haszna egy népi írásmű tükrében c. cikkét.) A könyv szerkesztésére már nem volt befolyásunk. Bizonyos meglepetéssel tapasztalhattuk, hogy a katolikus egyház utólag igyekezett a katolikus népi kegyességi irodalomhoz tartozónak feltüntetni ezt a könyvet, noha szerzője élete utolsó tíz évében már áttért az Őskeresztény Egyházba. Ez volt a számára elérhető, katolikus egyháznál többet nyújtó közösség a környezetében. A katolikus „kisajátítás” nyomán az idős asszony bizonyágtétele a szombat újszövetségi érvényességéről a függelékbe került, noha eredetileg a könyv egyik fejezete volt, és belekerült egy korábbi írása Máriáról, ami az eredetiben nem volt benne. Igazán kár, hogy egy végképp oda nem illő grafológiai elemzés is oda került a függelék végére a néni kézírásáról. Mindezekről eltekintve az idős asszony írása megkapó, tartalma biblikus, sőt fő üzenete a Biblia magasztalása és ajánlása.

Ára: 1360 Ft

Kelemenné Fogaras Judit

Ismerd meg Atyáid Istenét – Az emberiség őstörténete

Biblia-ismereti kézikönyv tizenéveseknek
I. rész

Illusztrálta: Egerváriné Árvai Márta

Lektorálta: Vankó Zsuzsa

A könyv szerzője – Svájcban élő magyar testvérünk – anyaként és hívőként hisz abban, hogy a mai fiatalokban is érdeklődést lehet kelteni a Biblia iránt, be lehet vonni őket a gondolkodásba azokról a nagy kérdésekről, amelyekkel a Biblia foglalkozik. Ilyen kérdés például világunk eredete, vagy az emberi történelem homályba vesző kezdeti szakasza. Ezek a fő témái ennek a kiadványnak, amely a Biblia első könyve első 11 fejezetének tartalmát ismerteti. A szerző hozzáfűz ugyan alapvető és közérthető útbaigazításokat a bibliai kijelentésekhez (elsősorban Ellen G. White nyomán), hogy segítse a megértést, de nem tesz hozzá a tényanyaghoz, és nem vesz el belőle. Írása megfelel az összegező tartalmi ismertetés műfajának. Még a Bibliával ismerkedő felnőtteknek is segítség lehet, bevezetésül szolgálhat a Biblia világába. **Nagyon fontosnak tartjuk, hogy a szülők megismertessék gyermekeiket ezzel a könyvvel. A rokonságunkban és ismeretségi körünkben élő fiataloknak is ajándékozhatjuk.**

Ára: 1260 Ft

AZ IGAZSÁG GYAKORLÓINAK LENNI

„Igazságot, igazságot kövess, hogy élhess, és örökségül bírhassd azt a földet, amelyet az Úr, a te Istened át néked.”¹ Sokszor idéztük már ezt a mózesi igét, amelyre úgy gondolom, újból érdemes felfigyelnünk.

Mi is feltehetnénk a kérdést Pilátussal együtt: De mi az igazság? És laodiceai büszkeségünkkel meg is tudjuk válaszolni. Sőt, igazolni is tudjuk magunkat, hiszen ki más, ha nem mi vagyunk az igazság ismerői. Büszkeségünkben még az is elhomályosodik lelki szemeink előtt, hogy az az igazság, amelyet ismerni vélünk, már nem is az Isten igazsága, hanem a mi öniigazságunk.

Mit tehetünk hát azért, hogy részesedhessünk az Úr ígéréteiben? Önmagunk igazságát feladva, az Isten igazságát kell keresnünk és a szerint élnünk. Emberileg mindez nagyon nehéz feladatnak tűnik, főleg akkor, ha szokásainkra, megkötöttségeinkre tekintünk. Istennel azonban bármi lehetséges. És hogy ez mennyire nem elmélet, hanem valóság, szeretném elétek tárni gyakorlati példaként, egy mindenkit érintő tapasztalatunkat.

Közösségünk gazdasági életében talán az elmúlt tíz év legkritikusabb évét éltük meg tavaly. Az év első hónapjától kezdve a kiadásaink folyamatosan felülhaladták a bevételeinket, és akárhogy is faragtuk lefelé költségeinket, csak azt láttuk, hogy hónapról hónapra kölcsönt kell felvennünk. Az év felére hitelünk már meghaladta a 10 millió forintot, és kilátás se volt arra, hogy valamikor is rendezni tudjuk sorainkat.

Ma már látjuk: Isten szándéka volt, hogy ilyen helyzetbe kerüljünk. Mélyen elgondolkoztatott bennünket – az ügyintéző bizottságot –: mi az oka annak, hogy az Isten műve nyomorog, amikor az Ige és Ellen G. White bizonyágtételei egybehangozóan állítják: Isten szándéka az, hogy üzenete terjedjen, és ezt semmiképpen se akadályozzák meg az anyagiak. Mi pedig napi gondokkal küzdünk, és újból a megszorításokon kell gondolkodnunk ahelyett, hogy messze ható terveket készíthetnénk és indítanánk útjukra.

Elhatároztuk, hogy az Isten tanácsát és válaszát keressük: Mit teszünk rosszul? Miben hagytuk el az Ő igaz-

ságát? Miben kell változtatnunk egyéni és közösségi életünkben?

Úgy döntöttünk, a nyári táborok ideje alatt egy pár napra elvonulunk, hogy közösen imádkozzunk, figyeljünk az Ige tanácsaira, és nyerjük el Isten vezetését a döntéseinkben. A kiválasztott helyszín a Széchenyi-hegyi gyülekezet épülete lett. (Akkor még nem gondoltuk, hogy ez az alkalom kezdete lesz az igen áldásos és eredményes együttlétek sorozatának.)

Az első alkalommal három fő témánk volt: megérteni az anyagi javak kezelésére vonatkozó igei rendelkezéseket, végiggondolni az őskeresztény kor és egyház életén keresztül a lelkési és gyülekezeti munka lényegét, valamint végiggondolni az ország felosztását misszióterületekre. Munkánkat az egymásra és Istenre hangolódással kezdtük, és csak ezután fogtunk neki a nagy feladatnak, amely előttünk állt. Nem lett volna szabad az előkészületet elhanyagolnunk, ugyanis ez lett aztán a legfőbb segítségünk. Őszintén tudtunk egymással beszélni, megértve egymás gondolatait, aggodalmait, örömeit, készítéseit. Ha megakadtunk egy téma tárgyalásában, leborultunk imádkozni, így Isten megújította figyelmünket, erőnket, és azonnal tovább tudtunk haladni. Az együttléteink végén hitet tettünk amellett, hogy a felismert elveket megismertetjük a közösséggel, és amennyiben csak rajtunk áll, gyakorlattá tesszük.

Az első alkalommal megbeszéltek témák közül az anyagiak kezelése volt az a pont, ahol a felismert elveket a leg hamarabb lehetett érvénybe léptetni. Tudtuk azonban azt is, hogy ez nem lesz könnyű feladat, ezért azt mondtuk, az év végéig mindennek készen kell állnia ahhoz, hogy az új évet teljesen a régi-új elvek gyakorlatával kezdjük. A továbbiakban szentnek tartjuk a tizedet, és azt csakis az igei elvek szerint kezeljük. Fontosnak tartjuk, hogy a testvérek címzett adományai ahhoz az osztályhoz érkezzenek, és azt a célt szolgálják, amilyen céllal azt elhelyezték Isten oltárán. Eldöntöttük, hogy a központi pénztár nem újraelosztó szerepet töltsön be, hanem postásként kezelje az adományokat.

Ekkor jött Isten részéről az első egyetértő, bátorító jelzés. Alig telt el pár nap, még az adventtáboron voltunk

¹ 5Móz 16,20

együtt, amikor csörgött a telefonom, és egy hírt kaptam: egy ismeretlen adományozó az egyik szombati adakozáskor borítékban egymillió forintot helyezett el a kosárban. Pár nappal később egy másik ismeretlen adományozó kétmillió forintot juttatott el küldött útján a központi pénztárba.

Megdöbrentünk kicsinyhitűségünkön, hogy eddig önáltatva azt gondoltuk, nem fog működni Isten műve, ha nem nyúlunk hozzá a tizedhez és az egyes adományokhoz, hogy azokat újra elosztva tologassuk ide-oda. Ma már belátjuk: éppen ezzel a korábbi gyakorlattal bénítottuk meg Isten művének fejlődését.

Időközben kiderült, hogy a tized el tudná tartani lelkészeinket, és tudná fedezni azoknak a munkának a költségeit, amelyek a lelkészi szolgálatot hívatottak támogatni. Az is kiderült, hogy intézményeink fenntartása ró ránk olyan anyagi terhet, amely elvesz a tizedből. Egyeztettünk az intézményvezetőkkel a költségek csökkentésén, a bevételek optimalizálásán, de hiába. A veszteség továbbra is jelentős. Már december közepe volt, és tudtuk, hogy az elveket pár napon belül életbe kell léptetnünk, de miből finanszírozzuk forráshiányos intézményeket? Időseinkről ugyanúgy kell továbbra is gondoskodnunk. Istennél azonban nincs lehetetlen.

Karácsony előtt pár nappal megint csörög a telefonom. A normatív állami támogatást folyósító Államkincstártól hívnak. Egy gyors kormányhatározat értelmében visszamenőlegesen, a 2006-os és a 2007-es évi normatív támogatást kiegészítik, amihez gyorsan el kell faxolnom néhány papírt, hogy még december hónapban kiutalhassák az összeget. A megdöbbenés csak akkor lett úrrá rajtam, amikor megláttam a számokat: az így kiutalt egyszeri támogatás teljes mértékben fedezte a 2007-es év veszteségét, valamint jó alapot nyújtott ahhoz, hogy a 2008-as évben is működési egyensúlyban lehessenek intézményeink. Több tíz millió forintról van szó.

Meggőző támogatásban volt részünk az Isten részéről. Ha az elvekhez, ha az igazsághoz ragaszkodunk, Ő is megteszi a maga részét. Ha az anyagiak terén van nehézségünk, hatalmában áll megoldani. Meg is tette. Többszörösen. És azóta is tapasztaljuk Isten áldását. A tizedet elkülönítetten kezeljük, az osztályok és intézmények elvszerűen adományok útján kapnak támogatást, és ezeket az összegeket önállóan, saját pénztárban és bankszámlán kezelik. És ma már terveket tudunk készíteni arra vonatkozóan, hogyan tudnánk hathatósabban biztosítani az evangéliumhirdetés személyi és technikai feltételeit.

Feladatunk még rengeteg van, és biztos vagyok abban, hogy Isten még számtalan tapasztalatot tartogat számunkra. Gondoljunk csak a gyülekezetek felelősségére! Mennyire kényelmesek és alvók vagyunk! Mennyire úgy gondolkozunk, hogy a lelkész azért van, hogy dolgozzon, és kiszolgáljon bennünket. De az apostolok is ezt tették? Számukra a misszió volt a fő feladat. Hatalmas területeket jártak be, hirdelve az evangéliumot, és gyülekezeteket alapítva. Helyenként, amennyi időre szükség volt, ott maradtak, megerősítették az új gyülekezetet, és már utaztak is tovább. Ettől kezdve a gyülekezet önállóan végezte tovább misszióját. Ügyes-bajos dolgait a gyülekezet önmaga kezelte. Felelősségteljes vezetőik, felszentelt presbitereik voltak, valamint lelkigondozó diakónusaik. Krisztus fősége mellett minden tagnak megvolt a saját feladata. Habár önállóan dolgoztak, mégsem önállósították magukat. Kapcsolatot tartottak egymással a gyülekezetek, és az apostolok tanácsait mindenkor, ha sok belső küzdelemmel is, de végső soron örömmel fogadták.

Gondoljunk csak az anyagi területen nyert tapasztalatainkra! Milyen áldásoktól zárjuk el magunkat, ha nem állítjuk helyre a gyülekezeteinket? Milyen áldásoktól fosztjuk meg magunkat, ha lelkészeinket nem szabadítjuk fel missziós és gyülekezetalapító feladatokra? Milyen eredményektől fosztjuk meg magunkat, ha nem tanuljuk meg egyaránt gyülekezeti és közösségi szinten is azt, hogy egymást kiegészítő, és közösen dolgozó tagok legyünk. Ki-ki vizsgálja meg, mire hívta el az Isten, és kezdjen e területen dolgozni. És ha a gyülekezet is felismerte ezt a képességét, szentelje fel őt erre a feladatra. De vigyázzunk, ne terheljük több feladatot egy emberre. Ez a teher agyonnyomhatja, így nem csak ő maga, de a mű is nagymértékben sérülhet. Ne féljünk lépni, és ne a külső tényezőkre figyeljünk! Ha úgy is érezzük, hogy nincs elegendő alkalmas ember a munkára, ez ne csüggyessen el bennünket, hanem éljünk azzal a lehetőséggel, amit Isten ajánlott fel: kérjünk munkásokat az aratás Urától. Ha Isten az anyagiakról tudott gondoskodni, hogy az elveket a gyakorlatban is megvalósítsuk, ugyanezzel a hatalommal tud gondoskodni a személyi feltételekről is.

Tanulmányozzuk Isten Igéjét, és keressük az Úr szándékát. Legyünk bátrak elővenni a régi elveket, és újként beépíteni mindennapi keresztény életünkbe! Vágyakozunk megismerni az igazságot, és az igazságot követve élni, s már e földön részesei lehetünk, örökösivé válhatunk az Ő országának!

Kökény Zoltán

„Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen.”

(Jn 16,24)

A LOVASBERÉNYI OTTHON BESZÁMOLÓJA

Tavaly év végén már írtam nektek *Az Idők Jelei* hasábjain, akkor segítségkéréssel fordultam hozzátok. Most szeretném megosztani veletek azokat a csodálatos tapasztalatokat, amelyekkel Isten ajándékozott meg bennünket.

Akkor azt írtam, hogy nagy bajban vagyunk, mindkét idősek otthona a létfenntartásért küzd, és csak a ti adományaitok menthetik meg az otthonokat. Ezúton szeretnék bocsánatot kérni Istentől és tőletek is a hitetlenségemért, és azért, hogy inkább bíztam benneteket, a ti adományaitokban, mint Isten gondviselésében. Azt kellett tapasztalnom, hogy Isten megmutatta, Ő másként akarja megtartani a lovasberényi otthont. Akkor rozoga autónk lecserelése miatt kerestelek meg titeket elsősorban. Azt reméltem, az adományokból össze fog jönni annyi, hogy

tudjunk venni egy biztonságos, praktikus, de nem drága autót. Az egyháznak közel hatmillió forinttal tartoztunk, ennek visszafizetésére gondolni sem mertem, esélyt sem láttam rá, hogy valaha lesz ennyi nélkülözhető pénzünk. Hosszú ideig azonban nem lehetett gépkocsi nélkül az otthon, így egy testvérünk nagylelkű kölcsöne nyomán meg tudtunk venni, mélyen a piaci ár alatt egy használt autót, amellyel nincsenek végre technikai gondjaink, és minden szempontból megfelel egy idősek otthona igényeinek. Isten ajándéka volt ez az autó, azonban a vételárat néhány hónap múlva ki kellett fizetni.

Én bíztam benneteket, hogy nem fogjátok cserbenhagyni az otthont. De Isten másként gondolta. Egy gyülekezet és hat testvér adott adományt, összesen 170 ezer forint értékben, melyet ezúttal is hálásan köszönünk!

Ez azonban kevés volt az autót vásárláshoz. Az Úr azonban felettebb gondoskodott rólunk. Nem engedi, hogy az otthon megszűnjön, és azt szeretné, ha ilyen tapasztalatok által is erősödne a hitünk abban, hogy Ő imádságot meghallgató Isten. Sorra kapunk váratlan helyekről érkező összegeket – nem testvérektől, nem egyházi területről –, sok millió forint értékben, amelyekre egyáltalán nem lehetett számítani. Így elmondhatom, hogy az idei év elejére kifizettük az összes adósságunkat, sőt az autó teljes vételárát is vissza tudtuk adni. És még ma-

radt is tartalék pénz a számlánkon. Isten felettebb megáldott bennünket, de persze sok mindent kellett tenni a takarékoskodás érdekében is. Nincs helye Isten művében a pazarlásnak és a tékozlásnak. Hiszem, hogy ezek az erőfeszítések is hozzájárultak ahhoz, hogy az Úr segíteni tudjon nekünk. El kellett indulni az úton hitben, és rendületlenül kellett bízni abban, hogy Ő gondot visel rólunk. Mert azt a hibát ugyan elkövettem, hogy elsőként tőletek kértem segítséget, de mindvégig tudtam: Isten lesz majd az, aki megőrzi bennünket. Csak én másként képzeltem el a szabadítást. De ez így kétség nélkül csodálatosabb.

Néhány személyesebb gondolatot is szeretnék megosztani veletek, mert amellet, hogy az otthon ügyei egyenesbe jöttek, más tapasztalatokban is részem lehetett.

Az első perctől tudtam, hogy az otthon terhei nem az enyéim. Én azokat képtelen vagyok hordozni. Nem tudom vállalni az anyagi csődöt, a munkatársak közötti személyi problémákat, az emberi gyengeséget és erőtlenséget. Tudtam, hogy le kell tennem ezeket Isten kezébe, mert Neki gondja és megoldása lesz mindezekre. Nem volt ez könnyű, sok esetben visszavettem a terheket, de meg is lett mindegyiknek a maga nehéz, fájdalmas következménye. Szükségem volt arra, hogy folyamatosan bízam Istenben, és Ő türelmesen vezetett ebben előre.

Tudtam, hogy ez az otthon Istené. Így miután az Ő tulajdona, majd eldönti, meg akarja-e tartani, vagy elérkezett az ideje, hogy bezárjuk kapuinkat. Nem titkolt szándékom volt az, hogy ha végképp lehetetlenné válik a működés, az otthon felszámolásán fogok munkálkodni. Mindez még azelőtt volt, mielőtt kiderült volna, hogy az új gazdasági rendelkezések nyomán az egyház nem tudja többé támogatni az otthont. Nem akartam, hogy az egyház terhére legyen egy olyan intézmény, amely nem tudja fenntartani magát, illetve amelyet Isten nem akar fenntartani, működtetni. Abban biztos voltam, hogy Istennek nem gond a pénz. Neki hatalmában áll bármennyi pénzhez juttatni bennünket. Így azt gondoltam, hogy egyrészt pénzügyeink megoldásában lehet majd megtalálni Isten akaratát az otthon jövőjével kapcsolatban. És valóban így történt. Kiegyensúlyozott, biztos a költségvetésünk, tartozásaink nincsenek többé, és van egy jó autónk. Sőt, ha az Úr is úgy látja majd jónak, fejlesztésekben is gondolkodhatunk még talán az idén.

Mindez mély hálára és bizalomra indít az Úr iránt, s aminek még ennél is jobban örülök, az az, hogy a munkatársak között megszűnt a békétlenség. Most nyugalom, csend, összetartás és szeretet van. Jó bemenni dolgozni. Vannak gondjaink, de az alapvető hozzáállás mindenki részéről teljesen megváltozott. Isten munkája ez, mert a lelkek fölött Isten uralkodik, és ilyen mértékben megváltoztatni őket csak az Úr képes. Csodálatos tapasztalni, hogyan változnak a körülmények és a lelkek is az imádság nyomán.

Tudom, hogy tudjátok, mert hisztek Istenben, az Ő hatalmában, de szeretnék megerősíteni benneteket abban, hogy Ő imákat meghallgató Isten, és ha nem mi akarjuk megoldani a problémákat, hanem hagyjuk Őt cselekedni, akkor csodákat élhetünk meg. Ebben élek hónapok óta, és napról napra tanulom, hogyan kell Istennel ilyen bizalomban járni. Azért írom ezt nektek, mert tudom, hogy anyagi gondokkal, lelki nehézségekkel találjátok szembe magatokat nap mint nap. Ezek azonban nem a ti gondjaitok, ahogyan az otthon sem az én terhem, hanem Jézusé.

Sok-sok szeretettel:

Istvánfi Zsuzsa

NEM VAGY EGYEDÜL

Csak hogy megjöttél, kislányom – bontja le Lídia Eszti hátszákját. – Hol voltál ilyen sokáig?

– Fuvolám volt, anya. Elfelejtetted?

Igen, elfelejtette. Mostanában többször fordul elő... Egyedül van a két gyerekkel, mióta Zoltán egy könnyelmű lépésre szánta el magát. A magárahagyottság, a feladatok özöne, a gyermeknevelés gondja súlyos teherként üli meg a lelkét. A kislány szeméből sugárzó szeretet magához téríti. Átöleli. Nincs egyedül, tudja, de olyan nehéz...

Eszti már a fürdőszobából csivitel:

– Ma van a főpróba, tudod! Mindjárt megyek vissza. Ugye eljössz értem? Hatkor lesz vége.

Anyjára mosolyog:

– Tudod, hogy utálok a liget mellett mászkálni este.

– Persze, kislányom... – mondja Lídia meggyőződés nélkül. – Ott leszek.

Közben agyában ezer gondolat cikázik. Mennyi mindent akart megtenni ma! És Marci? Mi legyen Marcival? Nincs kire rábízni. Fel kell öltöztetni – kész küzdelem –, aztán újra ki a hóba, újra vizes lesz a csizma... Egyáltalán megszárad-e reggelig, mire oviba kell indulni?

Eszti térül-fordul, bekap egy kókuszos csigát, fogja a kottáit, indul. Taposómalom ez az élet, az örömök csak illúziók! – néz ki lánya után a megfáradt asszony. Csemetéje eltűnő alakját aranyszínűre festi a lemenő nap. Lídia látja a gyönyörű fényeket, és mintha könnyebb léptekkel indulna befelé...

A napi teendők végtelen folyamából hirtelen szakítja ki az ijedség:

– Úristen, negyed hét! Hogy lett ennyi az idő? Alig csináltam valamit! Édes kislányom! Micsoda szégyen, ott hagyom a gyerekeket! Jaj, Istenem!

Lídia felkapja Marcit.

– Gyere kisfiam, mennünk kell Esztikéért! A legó megvár, drágám! A testvérekéé sírni fog a sötétben egyedül. Biztosan fél. Istenem, hogy nem vettem észre, mennyi az idő... Húzd a csizmádat, kicsim! Ügyes vagy! Dugd gyorsan a kezedet a kabátba!

Hirtelen rohanó léptek zaja, az ajtó kivágódik. Kihallhatóan örömmel az arcán Eszti ront Lídia nyakába, csaknem feldönti.

– Anya! Találkoztam a jó Istennel – kiáltja úgy, hogy anyja megrázkódik, és rémülten néz a lányára. Csak nem

megháborodott ez a gyerek a félelemtől? De Eszti szemében nem az örület riasztó fényei égnek. Sugárzó tekintettel, meggyőződött boldogsággal mesél:

– Figyelj, anya! Amikor kijöttünk a zeneiskolából, és láttam, hogy mindenkinek a szülei ott vannak, csak értem nem jött senki, tényleg nagyon rossz volt. De vártam, biztos jössz. Aztán, ahogy egyedül maradtam, olyan csönd lett, félni kezdtem, mégis elindultam. Közben figyeltem hátra, hátha másik utcából jöttél... Aztán odaértem a ligetkapuhoz, és te nem voltál sehol...

– Sírtál ugye, drága kislányom? – szorította magához Lídia a törékeny kis testet. – Nagyon sajnálom, bocsáss meg, hogy nem néztem előbb az órára!

– Igen anya, de azért is sírtam, mert nem segítetek nekem eleget, és azért van annyi dolgom, hogy nem tudtam abbahagyni...

Lídia szólni akart, de Eszti kedvesen emelte az ujját.

– Várj, anya! Tudod, mondtam, hogy mennyire féltelmetes nekem este a liget... Mindig attól félttem, hogy egyszer csak megmozdul egy bokor... Mégsem mertem hazaindulni, hátha elkerüljük egymást, és nem tudok bejönni. Már fáztam is. Aztán, ahogy figyeltem a fákat, hirtelen megláttam az eget. Milyen sok csillag van ott fenn, és én milyen kicsi pont vagyok itt lenni. És mennyire egyedül vagyok!

Eszti kibújt anyja öleléséből, és nefelejcskék szemével mosolyogva folytatta:

– Mégis, olyan jó volt a csillagokra nézni! Mintha már nem is fáztam volna annyira... És akkor, anya... na ne nézz olyan ijedten! Akkor egyszerre csak éreztem, hogy nem vagyok egyedül. Valaki mellettem van.

Lídia tágra nyílt szemmel nézte lányát, aki sugárzó örömmel bizonygatta:

– Anya, nem láttam senkit, de egyszerűen tudtam, éreztem, hogy mellettem, van. Éreztem, hogy megfogja a kezem, és vezet hazafelé. Anya... tényleg, nem bolondultam meg, így volt! És már egy csepp se félttem, teljesen megnyugodva kacsáztam a hóban. És tudod, van az a kikorhadt fatönc ott a járda mellett, tudod... Persze nem láttam meg, és belecsúszott a jobb lábam. És képzeld, anya! Egy lábra álltam, hogy kirázzam a csizmámból a havat... és anya... tartott engem! Éreztem, hogy tartja a karomat, erősen, hogy el ne essek! Érted, anya? Mosolyogj már, kérlek! Itt vagyok, én vagyok! – cirógatta Esz-

tike Lídia hitetlenkedő és ijedt arcát. – És egészen házáig kísért, anya. Érted?

Lídia nem tudott szólni, csak ölelte kislányát, és hagyta, hogy Marci csizmásan és kabátosan legózzon a szőnyegen. Csorogtak a könnyek az arcán, le egészen a szívéig, kezdték lazítani a kérgesedni indult szöveteket. Akkor még csak érezte, de nem hallotta azokat a mondatokat, amelyek későbbi életében oly meghatározó erővel szólaltak meg: „Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? De ha ezek el is feledkeznek, én terólad el nem feledkezem, markaimba metszettelek téged...”

Tehát igaz. Élő valóság, hogy Valaki már időnek előtte elhatározta: eljön erre a világra, hogy felemelje a porból a bukott emberiséget.

Eljött, hogy megvigasztalja a sírókat, meghallgassa az elesetteket, az árvák, a tiszta szívre, békességre vágyakozók sóhajait.

Eljött, hogy szeretetével kimossa a szívekből a közönyt,

a magányt, a megfáradást, hogy felragyogtassa a szemeket, és megláttassa a másik nyomorúságát.

Eljött, hogy rejtekéből kibontsa a részvétet és a segíteni akarást. Örömet hozni jött a jóakarátú emberekhez, vigasztalást a szenvedélyektől megkötözötteknek, hogy a remény sugarával vonhassa be a lelkeket. Azokét, akik hisznek benne, és ragaszkodnak hozzá. Azokét, akik jobban szeretik a világosságot a sötétségénél. Őértük nem hiába „metszték fel markait” a szegek!

Hát igaz, mégis igaz a betlehemi kisgyermek története. Igen, eljött ebbe a világba. Alig akadt hely számára akkor is. A mennyei Atya istálló jászlából hallhatta szeretett Fia sírását. Aztán, felnőve az Emberfia, Jeruzsálem felett sírt. Konok, keményszívű népét siratta. Ma szelíd Lelkével minket kér. Szállást venne nálunk. Vajon talál-e nyitott kaput a szívünkön, mint a kis Eszterén? „Ha olyanok nem leszték, mint a kisgyermek, semmiképpen nem juttok be a mennyek országába.”

Réti Boglárka

HÍREK

KERESZTSÉG

Budapest, Zugliget, 2007. szeptember 23.: **Kovács Tibor** (Salgótarján), **Sztakó Éva** (Nágocs), **Juhász Éva** (Kaposvár), **Sámi Lajosné** (Debrecen), **Ladányi Zsigmondné** (Szolnok), **Illésné Nagy Marianna Ilona** (Bertalan L. u.), **Illés András** (Bertalan L. u.)

Veszprém, 2007. október 14.: **Balási Anett** (Veszprém), **Mátyus Péter** (Veszprém)

Szombathely, 2007. október 21.: **Seregi Józsefné** (Körmeny), **Kárpátiné Varga Eszter** (Szombathely), **Kárpáti Ernő** (Szombathely)

Miskolc, 2007. október 27.: **Nagy Katalin Zsuzsanna** (Miskolc), **Pörneki Kajetán** (Miskolc-Szirma)

Baja, 2007. november 11.: **Balázs Bernadett** (Baja)

Nagykőrös, 2007. december 13.: **Feyér Sándorné** (Tóth Irén) (Kecskemét), **Hegedűs Zsolt** (Nagyszénás)

Szombathely, 2007. december 4.: **Gombos Réka** (Szombathely)

Budapest, Zugliget, 2008. január 13.: **Putz Miklós** (Tata), **Bánhidi Gábor** (Budapest, Széchenyi-hegy), **Botos Alajosné** (Gödöllő), **Töröcsvári Veronika** (Széchenyi-hegy), **Dulkai Erzsébet** (Komárom), **Karsay Katalin** (Budapest, Zugliget)

GYERMEKSZÜLETÉS

Frend Anna Mirjam, **Frend László** és **Oraveczi Adrienn** gyermeke, 2007. június 6.

Szabó Lilian Hanga, **dr. Szabó Tamás** és **Kovács Johanna** gyermeke, 2007. október 5.

Rieger Hanna, **Rieger Roland** és **Gyaraki Henriett** gyermeke, 2007. november 6.

Kökény Tamás Botond, **Kökény Zoltán** és **Matus Noémi** gyermeke, 2007. december 3.

Kátai Barnabás, **Kátai Zoltán** és **Schiszler Éva** gyermeke, 2007. december 11.

Író Szofi, **Író Vilmos** és **István Enikő** gyermeke, 2008. január 14.

Pató Eszter, **Pató László** és **Varga Renáta** gyermeke, 2008. január 4.

Balog Ádám, **Balog Tibor** és **Balog Andrea** gyermeke, 2008. január 27.

Jáki Jonatán, **Jáki Péter** és **Cseresnyés Marianna** gyermeke, 2008. február 11.

HÁZASSÁGKÖTÉS

Nagy Rita és **dr. Ladányi Zsigmond** (2008. március 2., Budapest, Zugliget)

HALÁLOZÁS

Kósa Mózesné (Miskolc) 2007. június

Kundrák Zoltán (Telkibánya) 2007. július

Sashalmi János (Veszprém) 2007. július

Molnár Jánosné (Nagyút) 2007. november

Bene Pálné (Szolnok) 2007. november

Halmi Erzsébet (Nagyatád) 2007. december

Csernák Istvánné (Nagyszokoly) 2007. december

Tóbiás Zoltán (Miskolc) 2007. december

Polnár István (Budapest, Zugliget) 2008. január

Kraviják Jánosné (Budapest, Bertalan L. u.) 2008. január

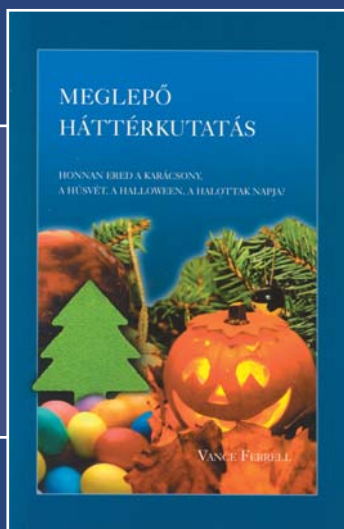
Borbás Sándorné (Budapest, Zugliget) 2008. január

Ócsai Éva (Farmos) 2008. március

KÖNYVAJÁNLÓ

BIK Könyvkiadó
1121 Budapest, Remete út 16/A
Tel: 1/267-3947, 20/379-6020
E-mail: bik@bibliakiado.hu
Internet: www.e-konyv.hu

Vance Ferrell Meglepő háttérkutatás

„Vance Ferrell, a könyv szerzője gondosan utánajárt a karácsony, a húsvét és a halloween (nálunk halottak napja) eredetének, és ezt a »meglepő háttérkutatást« tárja elénk. Ideje, hogy végre ebben a kérdésben is egészen tiszta víz kerüljön a pohárba! Ennek a vágya inspirált, amikor hozzáfogtam a könyv fordításához, és az a felismerés, hogy Istennek maradék népe ugyanazokat a hibákat követi el ma, mint amelyeket a választott nép a múltban elkövetett.

A pogány eredetű ünnepekhez való viszonyunkban ma átfogó reformációra van szüksége népünknek. Ehhez nyújthat segítséget Vance Ferrell szemnyitogató, mi több, kijózanító könyve.”

(Részlet a fordító előszavából)

120 oldal, ragasztott, ára: 500 Ft

Charles E. Creech Ékszerviselés keresztény szemmel

„Eltorzult kultúránk bálványt csinált olyan dolgokból, mint a tökéletes szépség, a kiváló képesség, a különleges istentisztelet, a felsőbbrendűség és a presztízs, valamint a fennhéjázó gazdagság. Ha az egyház befogadja a szentté avatott pogány szokásokat, akkor elmosódik a különbség az egyház és a világ között.”

40 oldal, tűzött, ára: 300 Ft

Nyitott Szemmel III. évfolyam, 1. szám, 2008. tavasz

Megjelent a Nyitott Szemmel evangélikációs lapunk legújabb száma. Ezúttal is elevenünkbe vágó témával foglalkozik, mellyel minden ember nap, nap után kénytelen szembesülni. Miért halunk meg? Mi van a halálban? Legyőzhető-e a félelem a haláltól és az utána következő bizonytalanságtól? Létezik-e pokol és van-e feltámadás? Ezt a számat is úgy készítettük el, hogy minden „halandó” embertársunk kezébe adható legyen. Kérünk Benneteket, hogy mielőbb rendeljete a Kiadótól nagyobb példányszámban, hogy a nyári táborokra már az újabb számmal is megjelenhessünk, melynek fő témája a Biblia lesz.

48 oldal, tűzött, ára: 150 Ft